

Universiteit
Leiden
The Netherlands

'Tous mes livres de langues estrangeres': het oosterse legaat van Josephus Justus Scaliger in de Universiteitsbibliotheek Leiden

Ommen, K. van

Citation

Ommen, K. van. (2020, July 2). *'Tous mes livres de langues estrangeres': het oosterse legaat van Josephus Justus Scaliger in de Universiteitsbibliotheek Leiden*. Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/123225>

Version: Publisher's Version

License: [Licence agreement concerning inclusion of doctoral thesis in the Institutional Repository of the University of Leiden](#)

Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/123225>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

Cover Page

Universiteit Leiden

The handle <http://hdl.handle.net/1887/123225> holds various files of this Leiden University dissertation.

Author: Ommen, K. van

Title: 'Tous mes livres de langues estrangeres': het oosterse legaat van Josephus Justus Scaliger in de Universiteitsbibliotheek Leiden

Issue Date: 2020-07-02

Hoofdstuk 3

Een netwerk van leveranciers nader bekeken

3.1 Inleiding

Vrijwel iedere correspondent die naar het buitenland, en dan vooral Italië, afreisde kreeg van Scaliger op het hart gedrukt om toch vooral naar Hebreeuwse en Arabische boeken uit te zien en ze zo mogelijk voor hem te kopen. Toen bijvoorbeeld Pierre del Bene in 1588 plannen had om Italië te bezoeken, gaf Scaliger hem meteen een verlanglijstje mee. Del Bene zou uiteindelijk van zijn reis naar Italië afzien door slechte weersomstandigheden en door de vele piraten die de Middellandse Zee onveilig maakten.¹ Daardoor kon hij tot Scaligers teleurstelling hem geen Hebreeuwse of Arabische boeken leveren. Hij stelde Scaliger wel gerust dat Chasteigner, die in Florence was, waarschijnlijk niet met lege handen zou terugkeren. Del Bene zond hem naar aanleiding van een reis door de Languedoc en de Provence wel een ander geschenk waar Scaliger grote belangstelling voor toonde: '[...] un papier escrit en arabicq que j'ay recouvert. Et ensemble une idole que l'on m'a asseuré venir d'Aegypte, mais les caracteres me semblent aethiopiens.'² Dit is een voorbeeld van het soort documenten, geschreven of gedrukt in vreemde talen, die in de zestiende eeuw in Europa terechtkwamen. De meeste geleerden tastten in het duister van de betekenis van deze documenten, maar ze waren allen ervan overtuigd dat Scaliger met de documenten wel iets zou kunnen uittrichten en de tekst uiteindelijk zou ontrafelen. Daarom werden hem regelmatig dergelijke boeken en manuscripten als geschenk toegestuurd.

Tabel 1
Belangrijkste Correspondenten van Scaliger in Frankrijk 1561-1593

Scaliger richtte zich in Frankrijk vooral tot een kleine groep correspondenten in Parijs. Claude Dupuy is het belangrijkste aanspreekpunt waar het informatie over boeken aangaat.

Correspondent	overgeleverde brieven
Claude Dupuy	76
Jacques-Auguste de Thou	36
Pierre Pithou	36
Justus Lipsius	15
Jacques Daléschamps	6
Pierre Daniel	4

Veel correspondenten hielpen hem met het zoeken, kopen en verzenden van (oosterse) bronnenmateriaal. Dat waren handelaars, agenten, beschermheren, diplomaten, geleerden, drukkers, etc. Maar het waren vooral zijn persoonlijke vrienden Jacques-Auguste De Thou,

¹ Hij schreef: 'Les Corsaires, Turcs, et Ligueurs qui occupoyent la mer m'ont empesché le voyage d'Italie.'

² *Correspondence* 1588 10 23 van Del Bene. Dit document is niet geïdentificeerd. Mogelijk gaat het hier om een Koptisch manuscript met een afbeelding van een heilige of godheid.

Claude Dupuy en Pierre Pithou die daarbij een doorslaggevende rol speelden (tabel 1). Scaliger ontmoette hen in 1571 tijdens zijn studietijd bij Cujas in Valence. Zij bleven elkaar schrijven, ook toen de geografische afstand noodgedwongen groter was geworden door Scaligers verhuizing naar Leiden. Scaliger bewonderde Claude Dupuy als geleerde en als boekenverzamelaar. Dupuy zou via zijn uitgebreide netwerk Scaliger van een aantal bijzondere oosterse boeken voorzien. Na zijn dood zette Scaliger het contact op een vergelijkbare wijze voort met zijn beide zonen. Pithou was met zijn uitgebreide bibliotheek vol klassieke manuscripten in Parijs voor Scaliger een vast aanspreekpunt voor zoekopdrachten en wensen voor nieuwe en antiquarische boeken. Pithou voorzag Scaliger in meerdere gevallen van boeken en ander materiaal. De band met zijn andere vriend De Thou groeide na een hereniging in Lyon in 1582 uit tot een van de meest hechte vriendschappen die Scaliger onderhield. Met correspondenten die Scaliger via zijn trouwe vrienden leerde kennen en die hij trouwens lang niet altijd persoonlijk had ontmoet, ontwikkelde zich een vruchtbare uitwisseling van kennis. Zij speelden eveneens een belangrijke rol in het vergaren van boeken, zoals de Italiaanse geleerde Pinelli in Italië en Peiresc in het zuiden van Frankrijk. Vaak werd het eerste contact met deze kennissen gelegd via een van de drie goede vrienden. Zo bracht Dupuy Scaliger in contact met Pinelli. Scaliger en Pinelli zouden elkaar nooit in persoon ontmoeten. De brief was voor hen en dergelijke relaties het communicatiemiddel bij uitstek. Tot 1593 leunt Scaliger sterk op het netwerk dat hij heeft overgehouden aan zijn studietijd in Parijs, maar meer nog maakt hij gebruik van de kennissenkring die hij heeft opgebouwd tijdens zijn verblijf in 1571 bij Cujas in Valence.

De kern van Scaligers netwerk van relaties en correspondenten wordt dus gevormd door medeleerlingen die bij Cujas hadden gestudeerd. De vriendschap die Scaliger hier met zijn studiegenoten aangaat, bleken een levenslange houdbaarheid te hebben en bleef tijdens hun levens nuttig voor zowel het uitwisselen van wetenschappelijk nieuws, als voor de speurtocht naar boeken. Deze drie correspondenten verblijven ook korter of langer te Parijs – verreweg het belangrijkste knooppunt van Scaligers netwerk in Frankrijk (tabel 2). Als ze niet zelf in de hoofdstad zijn, hebben ze daar verschillende agenten tot hun beschikking die als tussenpersoon voor het contact met Scaliger kunnen optreden. Naast zijn directe contacten viel Scaliger terug op een veel omvangrijker ‘secundair’ netwerk waarin bijvoorbeeld boekverkopers en drukkers een belangrijke rol speelden. Wat de vriendschappen concreet betekenden voor zijn verzameling boeken en handschriften, zal later in dit onderzoek besproken worden. Zeker is dat de vriendschapsbanden een belangrijke functie vervullen wanneer Scaliger in Frankrijk verblijft, maar nog veel meer vanaf het moment dat hij in Leiden is. Het brievenverkeer met zijn vrienden verloopt niet zelden via allerlei tussenpersonen, die ook op Scaligers vertrouwen kunnen rekenen. Zo stuurde De Thou in 1584 enkele brieven voor Scaliger via Jonathan Petit, sieur de Claux Hardi en ‘Advocat au grand Conseil’. Ook Frédéric Morel, een andere correspondent in Parijs, maakte gebruik van Petit voor de verzending en aflevering van boeken aan Scaliger.³

3.2 De context van het netwerk in Frankrijk

Het leven van Scaliger werd niet alleen diepgaand beïnvloed door de politieke en godsdienstige verdeeldheid van zijn tijd. Ook persoonlijke omstandigheden, voor- en afkeuren speelden een grote rol. In zijn correspondentie heeft Scaliger het daarom vaak over

³ *Correspondence* 1585 02 05 van Frédéric Morel en *Correspondence* 1586 05 28 aan Dupuy.

het belang van betrouwbare koeriers voor de verzending van zijn brieven en boeken. Scaliger vertrouwt slechts een kleine groep personen, zeker in het geval waarin boeken, manuscripten of andere objecten in het spel zijn. Uiteraard was niet alleen de betrouwbaarheid van koeriers een factor van belang voor Scaligers netwerk, ook de politieke en godsdienstige omstandigheden waarin Frankrijk en de omliggende landen zich in de zestiende eeuw bevonden, hadden grote invloed op het functioneren van zijn netwerk. Zo zag hij zich in het voorjaar van 1588 afgesloten van zijn contacten in Parijs toen de protestantse Hendrik IV van Navarra Parijs had moeten verlaten omdat de katholieke Liga zijn koningschap weigerde te erkennen. De stad kwam vanaf dat moment onder katholiek bewind te staan. Hendrik verplaatste daarop zijn hoofdkwartier en het parlement in februari 1589 van Parijs naar Tours. Dupuy, Patisson, de *premier président* Achille de Harlay (1536-1616) en de rest van het parlement waren de maand daarvoor allen gevangen gezet in de Parijse Bastille.⁴ Het spreekt voor zich dat deze situatie de communicatie van Scaliger met zijn vrienden er niet makkelijker maakte. Toen ook Lyon in handen van de katholieken viel, was het Scaliger onmogelijk daar zijn boeken te laten verschijnen en met drukkers en boekhandelaren te communiceren. Parijs viel in mei 1588 in handen van de Hertog de Guise. Iets meer dan een half jaar later vonden de hertog en zijn broer in Blois hun einde door moord op last van de Hendrik van Navarra, waarop Dupuy en andere getrouwen van de koning weer naar Parijs terug konden keren. Het contact via een brief bleef doorgang vinden in dit soort situaties, maar persoonlijke bezoeken waren niet mogelijk. Scaliger was in dergelijke gevallen vaak veroordeeld tot isolement; een situatie waarover hij veelvuldig zijn beklag doet. Ondanks alle politieke verwickelingen krijgt Scaliger het toch voor elkaar zich in 1588 op allerlei wetenschappelijke activiteiten toe te leggen. Zo verschijnt dat jaar een editie van de *Opera* van Ausonius. Ook wijdt hij zich aan de bestudering van het Hebreeuws. In een brief vanuit Abain, gericht aan Petrus Caierus (1525-1610), gaat Scaliger bijvoorbeeld uitgebreid in op de uitleg van een Hebreeuws woord in het boek Jona.⁵ En hij noemt in die brief ook een aantal bronnen die hij voor dit onderzoek heeft geraadpleegd: de naslagwerken *Sefer Shorashim* van Kimchi en de *Baal Aruch* van Nathan ben Yechiel.⁶

Een tweede groep waarop Scaliger terugvalt voor zijn boeken bestaat uit boekdrukkers en boekhandelaars. De grote hal van het Palais de Justice in Parijs fungeerde als een belangrijke marktplaats voor de handel in textiel en juwelen, maar eveneens voor de verkoop van kunst en boeken. Ongeveer tachtig boekhandelaren hadden een kraam in het gebouw. Een tweede belangrijke locatie voor de handel in boeken concentreerde zich rond de universiteitsgebouwen in het Quartier Latin. Rond het hart van het Quartier Latin, de rue Saint-Jacques, hadden tweehonderd drukkers en boekhandelaren hun bedrijf.⁷ Ze beschikten van oudsher over een goed functionerend netwerk met betrouwbare agenten en contacten door geheel Europa. In bijna alle belangrijke Europese steden hadden zij connecties, die primair handels- en financiële netwerken vormden, maar die ook intellectueel van aard waren. Frankfurt was een belangrijk centrum, omdat daar twee keer per jaar een grote boekenmarkt en jaarmarkt werd gehouden. Frankfurt lag geografisch gunstig voor de handel tussen de Baltische staten in het oosten van Europa en de belangrijke

⁴ Dupuy werd na een korte gevangenschap in januari 1589 weer vrijgelaten.

⁵ *Correspondence* [1588?] 06 28 aan Petrus Caierus. Mogelijk is dit de protestantse predikant en geschiedkundige Pierre Victor Palma Cayer of Cayet (1525-1610) die in 1595 tot hoogleraar Hebreeuws in Parijs werd benoemd.

⁶ [UBL 874 B 4 en 838 A 14 en/of 838 A 15; zie *Catalogus* Napels 1491; Pesaro 1517 en Venetië 1531-1532].

⁷ A. Parent, *Les métiers du livre à Paris au XVIe siècle (1535-1560)*. (Genève 1974), pp. 169-171.

handelssteden in Italië en tevens voor de handel tussen de landen aan de Atlantische kust en het Duitse achterland. De stad was goed bereikbaar via het water.

Een van hen die een rol in Scaligers netwerk speelde, was de drukker Périer. Hij stuurt Scaliger in 1564 een exemplaar van het *Vocabularium* van Papias dat de geleerde en bibliofiel Pierre Daniel (1531-1604) in 1564 in Parijs voor hem heeft gekocht.⁸ Ook de familiebanden tussen drukkers waren nuttig bij de wetenschappelijke communicatie en de uitwisseling van brieven, manuscripten, geld en andere goederen. Scaliger stuurt via Périer regelmatig boeken en manuscripten aan relaties en andere drukkers zoals Mamert Patisson.⁹ Scaliger zet Patisson geregeld in om boeken voor hem te vinden via zijn netwerk of via de Buchmesse in Frankfurt, waar Patisson regelmatig naar afreist.¹⁰

3.3 De Thou en de Bibliothèque royale

Een belangrijke correspondent en leverancier van boeken was Jacques-Auguste de Thou. Hij beschikte over een belangrijk en uitgebreide diplomatieke netwerk. [Afb. 13] De Thou en Scaliger onderhielden een vriendschap vanaf het moment dat zij elkaar hadden ontmoet tijdens hun studietijd bij Cujas. Na de gezamenlijke studietijd in Valence reisde De Thou in 1574 door Italië in het gevolg van diplomaat Paul de Foix (1528-1589). Daar maakte hij onder anderen kennis met Muret en Francesco I de' Medici (1541-1587), Groothertog van Toscane. Het contact met de hertog zou later goed van pas komen bij het aankopen van Arabische boeken die door de *Typographia Medicea* werden uitgegeven. Tussen 1582 en 1585 correspondeerden Scaliger en De Thou regelmatig met elkaar. Opvallend is het grote aantal verzoeken dat Scaliger aan De Thou richtte om hem verschillende Hebreeuwse boeken te leveren.¹¹ In een brief van 14 augustus 1601 richt hij een klaagzang tot De Thou, op het emotionele af: 'Je suis pauvre en tout, mesmement en livres, que le reste des livres de feu mon père m'ont esté pillés dans Agen depuis le temps que je suis ici. Jamais à bon chien ne tombe bon os en gueule. Hoc est meum fatum.'¹²

⁸ Scaligers exemplaar van Papias' lexicon (Venetië 1496) is tegenwoordig in bezit van de Universiteitsbibliotheek Amsterdam (signatuur OTM inc. 211). Daniel schreef de volgende annotatie op de titelpagina: 'Ego, Petrus Daniel, hunc vocabulistam 8 assib[us] emi, Lutetiae, pro los. Scaligero I. F. 1564'.

⁹ Als contact tussen beiden trad Dupuy op. Patisson was gelieerd aan de drukkersfamilie Estienne door een huwelijk met de weduwe van Robert Estienne II. Zie W.P. Greswell, *A View of the Early Parisian Greek Press. Including the Lives of the Stephani* [...]. Oxford 1833, Vol. 2, p. 101 e.v.

¹⁰ Patisson leverde Scaliger in 1577 een editie van Ptolemeus' *Quadripartitus* in het Grieks en de scholia ter voorbereiding op de publicatie van zijn Manilius. Scaliger klaagde in *Correspondence* 1577 07 13 bij Dupuy over een matige Arabische vertaling van Ptolemeus die hij tot zijn beschikking had en die hij graag met het Griekse origineel wilde vergelijken. Scaliger ontving uiteindelijk van Dupuy een exemplaar van de *Tetrabiblos* (Neurenberg 1553). Het exemplaar is te vinden in de Veilingcatalogus 1609 op p. 15. Op dezelfde pagina vinde we ook een exemplaar van λαυδίου Πτολεμαίου Ἀλεξανδρέως φιλοσόφου ἐν τοῖς μάλιστα πεπαιδευμένου [...]. (Bazel, Johann Froben 1533). Cf. *Correspondence* 1577 08 26 en 1589 03 08 van Pierre Del Bene, abbé de Bellozane, de secretaris van koningin Margaretha van Frankrijk en van koning Hendrik III.

¹¹ Bijvoorbeeld *Correspondence* 1583 02 24 waarin Scaliger De Thou vraagt om een exemplaar van Avraham Bar-Hasdai's *Sepher ben hammelec vehannazir*. (Mantua, 1557). [UBL 871 G 20; zie Catalogus Mantua 1557: 2].

¹² *Correspondence* 1601 08 14 aan de gebroeders Dupuy.

13. Jacques-Auguste de Thou,
bibliothecaris van de Koninklijke Bibliotheek in Parijs.
[Rijksprentenkabinet Amsterdam RP-P-OB-55.710].

De vriendschap tussen Scaliger en De Thou blijkt niet alleen uit de vele brieven die zij wisselden, maar ook uit de nauwe band die beiden op persoonlijk vlak onderhouden. Scaliger neemt De Thou zelfs onder zijn wetenschappelijke hoede. Zo reisde Scaliger in 1583 naar Parijs om enige tijd samen met De Thou te studeren en hem Hebreeuws te leren.¹³ Het aanleren van deze schone en elegante taal was volgens Scaliger niet moeilijk. En inderdaad, na acht of tien dagen onderricht van Scaliger was De Thou in staat op eigen kracht de taal verder te bestuderen. Op 7 februari 1593, na het overlijden van Jacques d'Amyot (1513-1593), werd Jacques-Auguste de Thou door koning Hendrik IV aangesteld als *Maître de la librairie du Roi*. Deze post was in 1522 in het leven geroepen voor Guillaume Budé door koning Frans I; het was toen de hoogste literaire eer die een bibliothecaris binnen het koninkrijk kon toevallen. De laatste *Garde de la librairie*, Jean Gosselin (1510-1604), liet gedurende de jaren 1560 tot 1604 vrijwel niemand toe tot de Koninklijke Bibliotheek. Het was algemeen bekend dat daar boeken raadplegen onmogelijk was. De Thou bewerkstelligde dat Casaubon de opvolger werd van Gosselin na diens dood in 1604.¹⁴ De

¹³ *Correspondence* 1583 03 21 aan De Thou. Scaliger herhaalt deze toezegging in *Correspondence* 1587 02 23 aan De Thou.

¹⁴ De Thou zou een doorslaggevende invloed hebben op de benoeming van Casaubon als bewaarder van de Koninklijke Bibliotheek in 1604. Casaubon was al benoemd op deze positie in november 1601 onder de voorwaarde dat hij Gosselin niet in de uitvoering van zijn functie zou hinderen. Volgens Scaliger in *Correspondence* 1605 02 23 aan Casaubon, was Gosselin niet in staat de bronnen in de bibliotheek op juiste

Thou had vervolgens vanuit zijn functie als *Maître de la librairie* als een van de weinigen toegang tot boeken die Scaliger nodig had voor zijn onderzoek. Hij vervulde deze functie tot 1617. Door hun vriendschap kreeg Scaliger daarnaast ook toegang tot de privébibliotheek van De Thou. Vrijwel direct na de benoeming van De Thou werd de bibliotheek op gezag van koning Hendrik IV overgebracht van Fontainebleau ten zuiden van Parijs naar het Collège de Clermont aan de rue Saint-Jacques. Sinds deze overplaatsing stond de bibliotheek bekend als de Bibliothèque royale. De verhuizing van alle boeken werd afgerond in 1595.¹⁵ In deze collectie werden door De Thou in juni 1594 ook de boeken uit het bezit van Cathérine de Médicis opgenomen.¹⁶

Via De Thou kreeg Scaliger toegang tot deze imposante koninklijke verzameling. Hij richtte meerdere malen een verzoek aan De Thou om bronnen te mogen lenen voor zijn onderzoek. Zo wilde hij het handschrift van Aristarchus van Samos over astrologie en de *Hieracosophion* raadplegen en een dertiende-eeuws handschrift van Demetrius Pepagomenus over de valkenjacht uit de bibliotheek van Catherine de Médicis.¹⁷ Scaliger vroeg De Thou van beide boeken een kopie te laten maken.¹⁸ Op een ander moment vroeg Scaliger een manuscript van het *Chronicon* van Eusebius met commentaar van Georgius Monachus uit de Koninklijke Bibliotheek te leen. Dat boek kon Louise de Coligny (1555-1620), de vierde echtgenote van prins Willem van Oranje hem dan bezorgen, als zij in oktober 1601 naar Leiden zou reizen. Zelfs vorstelijke personen werden blijkbaar ingezet voor het vervoer van Scaligers boeken. Het boek zou dan later kunnen worden terugbezorgd via De Buzanval.¹⁹ Uiteindelijk zou De Thou dit boek overigens niet aan De Coligny meegeven, maar aan een oud-leerling van Scaliger, Johannes Westhovius ofwel Johan Boreel (1577-1629).²⁰ Het nut van De Thou's positie als bibliothecaris blijkt ook uit een aantal

waarde te schatten en te gebruiken en was hij jaloers en onbeleefd tegen een ieder die dat wel kon. Zie voor Gosselin en De Thou: Pattison, *Casaubon*, pp. 173-175, 178.

¹⁵ E. Quentin-Bauchart, *La Bibliothèque de Fontainebleau et les livres des derniers Valois à la Bibliothèque nationale (1515-1589)*. (Genève 1971), p. 41.

¹⁶ Catherine de' Medici (1519-1589) was gehuwd met Hendrik II en was de moeder van Frans II, Karel IX en Hendrik III. Haar schoonzoon, de toekomstige koning Hendrik IV, erfde haar bibliotheek. In de bibliotheek van ca. 776 banden was slechts een klein deel (40) gewijd aan de theologie en het Hebreeuws. Ronsard dichtte over de bibliotheek: 'Pour de dégénérer de ses propres ayeux/La reine a fait chercher les livres le plus vieux/Hébreux, grecs, latins, traduits et à traduire,/Et par noble despense elle en a fait reluire/Le haut palais du Louvre, a fin que sans danger,/Le François fut vainqueur du sçavoir estranger.'

¹⁷ De Thou publiceerde een gedicht over de valkenjacht: *Hieracosophion, sive de re accipitraria libri tres*, Parijs, M. Patissonium, in officina R. Stephani, 1584. Deze uitgave bevat een opdracht in dichtvorm van Sainte-Marthe, en een andere opdracht van De Thou: 'Ad. Philippum Huraltum Chevernium, Franciae cancellarium epistula'. De Thou stuurde op 26 juli 1584 via Sainte-Marthe een exemplaar van het boek aan Scaliger in Touffou. Scaliger bevestigde de ontvangst ervan in een brief aan De Thou op 27 augustus 1584 en roemde het boek als een *perle tres precieus*. Voor het wetenschappelijke werk van De Thou zie: *Correspondence* 1583 07 03 en 1584 08 27, beide aan De Thou, [1584] 11 07 van Du Faur, en [1591] 04 30, aan Lipsius. Na Scaligers dood werden de werken van Pepagomenus en De Thou gezamenlijk uitgegeven onder de titel *Hieracosophion. Rei accipitrariae scriptores nunc primum editi* (Parijs, 1612). Ingrid De Smet publiceerde de tekst met een Franse vertaling met commentaar als *La fauconnerie à la Renaissance. Le Hieracosophion (1582-1584) de Jacques Auguste de Thou. Édition critique, traduction et commentaire précédés d'une étude historique de la chasse au vol en France au XVIe siècle*. Genève 2013. Zie ook de relatie met Hurault de Boistaille.

¹⁸ *Correspondence* 1582 11 09 aan De Thou.

¹⁹ *Correspondence* 1601 09 04 aan De Thou.

²⁰ Johan Boreel, heer van Westhoven (1577-1629), studeerde rechten te Heidelberg. Hij reisde rond 1600 in het Midden-Oosten, Syrië en Palestina en nam van zijn reizen een aantal belangrijke oosterse boeken en

brieven die Scaliger tien jaar later aan Casaubon schreef over een Koran met annotaties door een dominicaan die zich in deze collectie bevond.²¹ In een brief van 28 augustus 1603 schrijft Scaliger dat hij vermoedt dat er aan het manuscript delen lijken te ontbreken sinds Casaubon het zelf onder ogen had gekregen.²²

De Thou betekende voor Scaliger niet louter en alleen de toegang tot de Koninklijke Bibliotheek, hij was ook een belangrijk leverancier van boeken uit Venetië. Tussen 1582 en 1585 stuurt Scaliger een aantal brieven aan De Thou waarin hij hem meerdere keren vraagt om voor hem Hebreeuwse boeken in Venetië te kopen.²³ Scaliger vermeldt specifiek de *Siddur tephilloth*, gedrukt te Venetië in het Joodse jaar 5331 (1571). En voegt daaraan toe dat hij een oude editie wenst te hebben, maar dat die zeldzaam en dus moeilijk te vinden zijn.²⁴ Verder noemt hij de *Sepher ben hammelec vehannazir*,²⁵ de titel *Iggeret ba'alei chayim*²⁶ en de *Mislei shu'alim*.²⁷ Deze drie boekjes zijn alle gedrukt te Padua, weet Scaliger.

manuscripten mee naar Europa. Onder meer de zogenaamde *Codex Boreelianus*, een negende-eeuws bijbelhandschrift in het Grieks afkomstig uit Constantinopel, dat sinds 1830 in bezit is van de Universiteitsbibliotheek Utrecht, Hs. 1 (Hs 1 a 7). Boreel verbleef in 1598 in Bazel bij Reigerberch en studeerde waarschijnlijk ook enige tijd bij Scaliger. Hij was goed bevriend met Hugo de Groot. Boreel werd later benoemd tot pensionaris van Middelburg en was de Nederlands ambassadeur aan het hof van koning Jacobus I van Engeland. Zijn bibliotheek werd in 1632 geveild. De manuscripten gingen hoogstwaarschijnlijk naar zijn jongere broer de theoloog Adam Boreel. Zie: P.J. Meertens, *Letterkundig leven*. 1943 pp. 443, 469, noot 223 en J. Heringa, *Disputatio de Codice Boreeliano, nunc Rheno-Trajectino, ad ipso in lucem protacto*. Ed. H.E. Vinke. Utrecht 1843.

²¹ *Correspondence* 1603 09 29 aan Casaubon: 'De notis monachi Dominicani gaudeo te in illas incidisse, sed videor ex tuis literis colligere paucas pagellas esse. Ego memini plures fuisse quam ut paucae dici possint. Oportet igitur meliorem partem perire. Habeo Alcoranum elegantissimo caractere depictum; ei dedi operam, et quia multa sunt de quibus grammatici Muhammedani inter se velitantur, fortasse ille Dominicanus nos iuverit industria sua. Tuum erit videre, si quae in utriusque nostrum utilitatem excerptare poteris.'

²² *Correspondence* 1603 08 28 aan Casaubon. In deze brief werd tevens een zekere De Vassan uit Genève als koerier aan Scaliger voorgesteld. De Vassan zou naar Leiden reizen om te studeren aan de universiteit. Dit is een van de gebroeders De Vassan, die later de *Scaligerana* optekenden.

²³ *Correspondence* 1583 02 24 aan De Thou : 'Au reste, si vous avez quelque cognoissance avec quelcun qui aist pratiqué les juifs de Venize, je vous supplie tres humblement de recouvrer par son moyen un breviaire des juifz nommé par eux *Siddur tephilloth*, imprimé à Venize l'an 5331 sellon leur conte. Car j'en ai bien un de plus vieille impression, mais cestui-ci est plus ample, et a les explications des mots plus difficiles. Ledict livre est fort aisé à recouvrer. Item un livre nommé *Sepher ben hammelec vehannazir* un aultre nommé *Iggereth baale haiim* item un aultre nommé *Misle suhalim*. Ces trois sont trois petits livrets imprimés à Padoue. Vous avez bien le moyen de les recouvrer de Padoue ou de Venize. De quoi je vous supplie tres humblement, et feres beaucoup pour moi, s'il vous plaist d'en prendre la peine.'

²⁴ Volgens een noot in Tamizey de Larroque, *Lettres* betreft het hier de uitgave van 1571, uitgegeven door Giovanni de Gara te Venetië. A.M. Habermann, *Giovanni di Gara. Printer, Venice 1564-1610. List of Books Printed at his Press, completed and edited by Y. Yudlov*, Jeruzalem, 1982 kent deze uitgave niet. Deze editie is ook niet aangetroffen in de collectie van Scaliger. Pas na 1600 kon hij een exemplaar bemachtigen van *Seder tefillot* [...]. [Venetië], Daniel Zanetti 5360 [1600]. [UBL 854 D 20-1; zie Catalogus Venetië 1600].

²⁵ Scaliger kwam in het bezit van deze uitgave, een twaalfde-eeuwse Hebreeuwse vertaling door Abraham Bar Hasdai van het oorspronkelijk in het Grieks geschreven verhaal over Barlaam en Josaphat gedrukt te Mantua in 1557. [UBL 871 G 20; zie Catalogus Mantua 1557: 2].

²⁶ Kalonymos ben Kalonymos, *Iggeret ba'alei chayim*. Mantua, Joseph ben Jacob of Padua, [5]317 [1557]. [UBL 854 F 5-2; zie Catalogus Mantua 1557: 1]. Het boek is een vertaling uit het Arabisch door Kalonymos ben Kalonymos, uit het midden van de zestiende eeuw. Zie ook: J. Landsberger, *Iggereth Baale Chajjim. Abhandlung über die Thiere [...] oder Rechtsstreit zwischen Mensch und Thier vor dem Gerichtshofe des Königs der Genien. Ein arabisches Märchen nach Vergleichung des arabischen Originals aus dem Hebräischen ins Deutsche übertragen und mit Textescorrecturen*, Darmstadt, 1882, p. xxix.

Terloops herinnert hij De Thou in deze brief nog aan zijn belofte om hem Hebreeuws te leren. Deze brief is van groot belang omdat Scaliger gedetailleerde informatie geeft over een aantal Hebreeuwse titels die blijkbaar alleen buiten Frankrijk te verkrijgen waren. Ontving Scaliger de informatie over deze boeken van de Joodse gemeenschap in Aix-en-Provence waar hij op dat moment verbleef? In ieder geval verwachtte hij dat een deel van de boeken nog steeds te verkrijgen was in de stad waar ze werden gedrukt.

Het kostte De Thou blijkbaar niet veel moeite om de boeken voor Scaliger te achterhalen en te kopen. Begin juli 1583, nog geen vier maanden later, bedankt Scaliger hem voor de ontvangst van een aantal van de door hem gevraagde boeken uit Italië. Die werden hem bezorgd door tussenkomst van André Hurault sieur de Maisse (1539-1607), die vanaf 1597 de positie van ambassadeur van Hendrik IV in Engeland bekleedde.²⁸

Scaliger liet ook niet na De Thou te wijzen op de toezeggingen van andere personen in zijn netwerk om Hebreeuwse boeken in het buitenland op te sporen. Zo werd De Thou herinnerd aan het feit dat de staatsman en fervent boekenverzamelaar Henri de Mesmes, seigneur de Malasise et de Roissy (1532-1596)²⁹ die in Italië verbleef, vergeten was een aantal Hebreeuwse boeken te kopen, en dat terwijl hij al eerder dringend geïnformeerd had om Hebreeuwse boeken verschenen in Padua en Venetië aan te schaffen. Als het te lang naar zijn zin zou duren, dreigde Scaliger drammerig, zou hij zonder pardon andere wegen zoeken om ze te pakken te krijgen.³⁰

3.4 Claude Dupuy als leverancier van oosterse boeken

In de herfst van 1575 hernieuwde Scaliger tijdens een bijeenkomst van de geleerdenkring rond De Thou in het Grand Couvent des Cordeliers in Parijs zijn vriendschap met Dupuy³¹ en met Pierre Pithou en diens broer François (1543-1621), die net als Scaliger tevens bij Cujas hadden gestudeerd. Dupuy nam al regelmatig deel aan deze bijeenkomsten deel, nog voordat hij in 1575 tot conseiller bij het parlement van Parijs werd benoemd. Scaliger bewondert de jonge jurist en draagt later twee boeken aan hem op: de *Élégiaques* (1577) en de *Stromateus versuum Graecorum proverbialum* van 1600. De bewondering is wederzijds, Dupuy en Scaliger zullen veel met elkaar corresponderen.

²⁷ Berechiah ha-Nakdan, *Misle su'alim* [...]. Mantua, Joseph ben Jacob of Padua, [5]319 [1558] [UBL 854 F 18; zie Catalogus Mantua 1558] is een collectie van 180 labels verzameld door Rabbi Berakhia (ca. 1400). Zie: H. Schwarzbaum, 'The Impact of the Mediaeval Beast Epics upon the *Mishlé Shu'alim* of Rabbi Berechiah Ha-Nakdan' in: E. Rombauts en A. Welkenhuysen, red., *Aspects of the Medieval Animal Epic*, Leuven/Den Haag 1975, pp. 229-239 en H. Schwarzbaum, *The Mishlé Shu'alim (Fox Fables) of Rabbi Berechiah Ha-Nakdah. A Study in Comparative Folklore and Fable Lore*. Kiron 1979.

²⁸ *Correspondence* 1583 07 03 aan De Thou: 'Je vous remercie tres humblement des livres hebraïques qu'il vous a pleu faire retenir pour moi à Venise par Monsieur de Maisse, et vous supplie aussi d'écrire au dict Sieur de retenir celui dont le juif lui a fait grand feste imprimé à Constantinople.'

²⁹ De Mesmes bezat een van de uitgebreidste particuliere bibliotheken van Frankrijk, in omvang en belang te vergelijken met die van de Italiaanse bibliofiel Pinelli. Cf. C. Jolly, *Histoire des Bibliothèques françaises: Les Bibliothèques sous l'Ancien Régime*. 1530-1789. Dl. 2. *Les bibliothèques sous l'Ancien Régime 1530-1789*. Parijs 1988, pp. 85-86 en de brief van Dupuy aan Pinelli van 10 november 1571 in: *Gian Vincenzo Pinelli et Claude Dupuy, Une correspondance entre deux humanistes*. Éd. par A.M. Raugei. Florence 2001.

³⁰ *Correspondence* 1583 07 03 aan De Thou: 'Je chercherai un autre moien pour les recouvrer' en 1584 11 02 aan De Thou.

³¹ Raugei, *Gian Vincenzo Pinelli et Claude Dupuy*. 2001, p. xxxiii. In Valence had Scaliger enige tijd doorgebracht in het huis van Sebastien Senneton, een oude vriend van Pithou.

Vanaf halverwege de jaren zeventig van de zestiende eeuw neemt het belang van Claude Dupuy voor Scaligers netwerk aanzienlijk toe. Dupuy, een vaardig jurist met een praktijk in het zuidwesten van Frankrijk, werd in 1566 benoemd tot Raadsheer bij het Parlement in Parijs. Hij stond toen al bekend als groot bibliofiel en boekenverzamelaar. In maart 1570 reisde hij naar Italië. Tijdens zijn reis – die tot 1571 duurde – legde hij contacten met een groot aantal geleerden en boekenverzamelaars in Venetië, Bologna, Florence, Rome en Padua. Zo ontmoette hij in Venetië Paulus Manutius (1512–1574), die sinds 1533, de leiding over de door zijn vader opgezette drukkerij in Venetië voerde. Dupuy leerde daar ook zijn zoon Aldus Manutius de jongere kennen.³² De maanden daarna legt Dupuy in Padua contact met de boekenverzamelaar, geleerde en oudheidkundige Gian Vincenzo Pinelli (1535-1601)³³ en in Bologna ontmoette hij Carlo Sigonio.³⁴ Vooral in Rome zou Dupuy zich tot een echte netwerker ontwikkelen. Aan het einde van het jaar legde hij contact met de geleerden Fulvio Orsini, Orazio Amaduzzi, François Guillemer en Marc-Antoine Muret.

Claude Dupuy werd een van Scaligers belangrijkste leveranciers van boeken. Het zal geen verrassing zijn dat hij, net zoals De Thou en Scaliger, zelf ook een fanatieke boekenverzamelaar is. Hij brengt zo'n achtduizend boeken bij elkaar in zijn bibliotheek, waaruit hij Scaliger zeer genereus exemplaren te leen aanbiedt.³⁵ In Parijs vormt Dupuy een belangrijke schakel in een groep humanistische juristen en historici die zich rond De Thou verzamelden. Deze groep oefent veel invloed uit op het culturele klimaat van de stad. Voor Scaliger is de vriendschap met Dupuy van vitaal belang voor de toegang tot nieuwe bronnen in verzamelingen en bibliotheken. Scaliger noemt Dupuy in verschillende brieven zijn 'patronus' of beschermheer. Door aan Scaliger belangrijke boeken te leveren, stelt Dupuy hem in staat de projecten die Scaliger in Frankrijk is begonnen in de Republiek voort te zetten.³⁶ Scaliger deelt met Dupuy de hunkering naar nieuwe informatie over recent verschenen én antiquarische boeken.³⁷ In zijn brieven aan Dupuy verstrekt hij informatie over zijn eigen bibliotheek en over het gebruik van boeken in het algemeen. Verder blijkt dat Scaliger zijn eigen bibliotheek niet echt omvangrijk vindt en het aantal bijzondere boeken

³² Brief van Claude Dupuy aan Pierre Daniel van 19 mei 1570. Paulus Manutius werd later door paus Pius IV naar Rome ontboden om daar de 'Typographia Romana' op te zetten. Ook de opvolger van Pius IV, paus Gregorius XIII wenste gebruik te maken van diens expertise voor deze drukkerij. Aldus de Jongere (1547-1597) zette in eerste instantie de drukkerij van zijn vader voort tot hij vertrok naar Rome in 1590 om de leiding van de Vaticaanse drukkerij over te nemen.

³³ De 106 overgeleverde brieven van Pinelli aan Dupuy, geschreven tussen 6 oktober 1570 en 2 juni 1593, zijn opgenomen in de BnF onder signatuur Dupuy 663, f. 110 3n Dupuy 704, f 2-113. De 61 in Milaan overgebleven brieven (van 1570-1580) van Dupuy aan Pinelli bevinden zich in de Bibliotheca Ambrosiana. Zie voor de relatie tussen Dupuy en Pinelli W. McCuaig, 'On Claude Dupuy (1545-1594)', *Studies in Medieval and Renaissance History* Vol. XII (old series vol. CXXII). New York (1991), pp. 45-104.

³⁴ Sigonio was historicus, filoloog en christelijk hebraïst en publiceerde in 1585 *De republica Hebræorum libri VII*. Scaliger liet via vrienden een aantal keer zijn eigen publicaties bezorgen. Cf. W. McCuaig, *Carlo Sigonio. The Changing World of the Late Renaissance*. Princeton, New Jersey 1989, pp. 71-72.

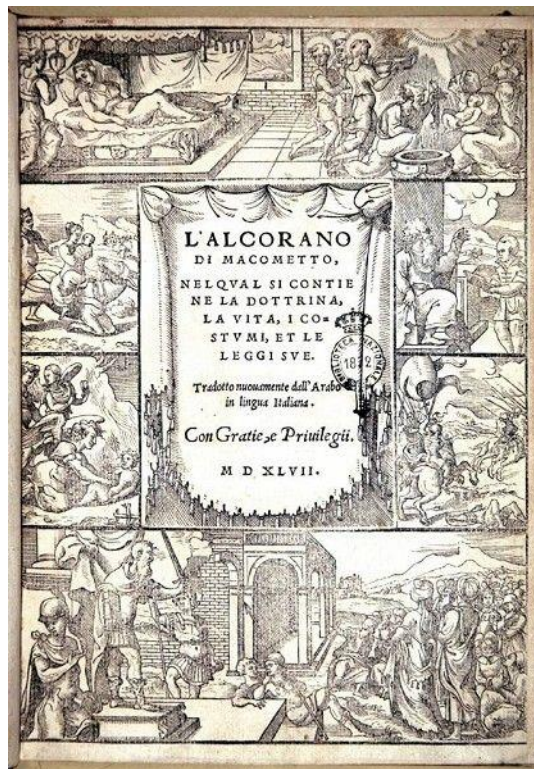
³⁵ *Correspondence* 1588 12 05 van Claude Dupuy: 'Au contraire, je m'assure tousjours que puisque les livres-là sont en vostre librairie, que j'en puis user comme miens, et les avoir toutes fois que je vous en requerrois'. De families Dupuy en Chasteigner waren met elkaar verbonden via het huwelijk van Louis Chasteigner en Claude Dupuy, de dochter van Georges Dupuy in 1565.

³⁶ I. Uri, *Un cercle savant au XVIIe siècle. François Guyet, 1575-1655, après des documents inédits*. Parijs 1886, p. 10.

³⁷ *Correspondence* 1585 10 09 aan Dupuy: 'Je desire fort en savoir des nouvelles, si en aures apris quelque chose; item si on a faict imprimer en Allemagne je ne sai quoi sur le Talmud, comme l'on m'a donné entendre'.

erin gering in aantal acht.³⁸ We doen er goed aan dit te zien als valse bescheidenheid, want Scaliger toonde zich op andere momenten zeer bewust van de uitzonderlijkheid van een aantal van zijn oosterse boeken.³⁹

Het contact tussen Scaliger en Dupuy is van groot belang geweest voor het samenstellen van Scaligers oosterse bibliotheek. Vanaf het moment dat Scaliger in 1576 klaar is met de correctie van zijn editie van Catullus, Tibullus en Propertius die in 1577 verschijnt, richt hij zijn aandacht meer oostwaarts. Dupuy werd ingeschakeld, maar dat leidde aanvankelijk niet altijd tot resultaat. In een brief van 25 september 1576 verzoekt Scaliger aan Dupuy hem een exemplaar van de *L'Alcorano di Macometto* van Giovanni Battista Castrodardo, gedrukt door Andrea Arrivabene in 1547 te bezorgen.⁴⁰ [Afb. 14]

14. Titelblad van Giovanni Battista Castrodardo, *L'Alcorano di Macometto* [...]. 1547.

Scaliger herhaalt het verzoek nog eens in een brief aan Dupuy van 18 december dat jaar. Het boek is namelijk in geen van de Parijse bibliotheken aanwezig. Ook blijkt dat drukker Patisson geen exemplaar kan traceren in Sens, een stad ten zuidoosten van Parijs. Waar blijft zijn boek toch? 'Je vous supplie bien fort de trouver le moyen, s'il est possible, de le

³⁸ *Correspondence* 1588 12 05 aan Dupuy waarin Scaliger aangaf dat Friedrich Sylburgius de omvang van zijn bibliotheek zwaar overschatte. 'Sylburgius, lequel pense que j'aie quelque opulente biblioteque pleine de livres rares. [...] Ceux qui savent mes moïens, savent qu'il s'en fault beaucoup que je soie si riche jusques-là; et ceux qui me cognoissent de plus pres, savent aussi que je n'ai ni le lieu, ni la commodité.'

³⁹ Zie bijvoorbeeld *Correspondence* 1578 06 29 aan Pithou, waarin Scaliger hoog opgeeft van het aantal Ethiopische boeken dat hij in zijn bezit heeft.

⁴⁰ Waarschijnlijk wist Scaliger ook van het bestaan van *L'Alcoran des Cordeliers, tant en latin qu'en françois; c'est à dire, la mer des blasphemes et mensonges de cest idole stigmatizé, qu'on appelle S. François* [...]. Genève, Conradus Badius 1560, maar dat boek was waarschijnlijk nog minder bruikbaar voor zijn doeleinden dan de Italiaanse vertaling.

recouvrer', benadrukt Scaliger nog eens in een brief aan Dupuy. Hij heeft al enige tijd geen boeken meer ontvangen uit het buitenland en dat zint hem niet: hij wil zijn fantasie laten prikkelen en zoekt naarstig naar publicaties die hem aanzetten tot nieuw onderzoek.⁴¹

Maar wat bleek: de vertraagde levering had een heel praktische reden. De pest was namelijk in Italië uitgebroken en dat bracht de handel – en dus ook het boekenverkeer – met Frankrijk tot stilstand. Halverwege februari 1577 zou Scaliger eindelijk een exemplaar van deze koran in handen krijgen.⁴² De vreugde was echter van korte duur. Scaliger was verre van tevreden met deze editie: de Italiaanse vertaling was woord voor woord gebaseerd op een, in Scaligers ogen, gedateerde Latijnse editie van Philippus Melanchthon en Theodorus Bibliander. Dat maakte het werk niet erg nuttig omdat hem geen nieuwe informatie werd verschaft en het boek hem geen gelegenheid bood om middels de vertaling meer inzicht te verkrijgen in de originele Arabische tekst.⁴³ Scaliger vroeg Dupuy vervolgens, met hulp van een zekere Monsieur Mansoldo,⁴⁴ uit te zien naar een *Pentateuch* met teksten in het Hebreeuws, Arabisch, Chaldeeus en Perzisch geheel gezet in Hebreeuwse letters en gedrukt in Saloníki.⁴⁵ Scaliger vroeg in een brief ook Chasteigner naar deze editie. Die kreeg het boek echter niet in Venetië in het vizier, waarop hij de Franse ambassadeur aan het Turkse hof, Arnaud du Ferrier (1505/08-1585) aan het werk zette.⁴⁶ Chasteigner vroeg hem om in Istanbul via Joodse handelaren naar de editie uit te kijken en deze eventueel aan te schaffen. Maar ook in Istanbul waren de zoekpogingen naar deze *Pentateuch* tevergeefs. In dezelfde brief maakte Scaliger duidelijk dat Dupuy boeken die hij wél voor hem kon vinden samen met de pakketten bestemd voor Chasteigner kon opsturen via bankier De la Voulpière in Lyon.⁴⁷ Voor zendingen vanuit Italië naar Lyon maakte Scaliger overigens ook wel gebruik van de diensten van zijn vriend François Vertunien of van niet nader geïdentificeerde handelaren in de stad.⁴⁸ Ook Poitiers vormde een belangrijk knooppunt voor de communicatie tussen Scaliger en Dupuy. Koeriers brachten brieven van Scaliger vanuit zijn verschillende onderkomens naar Poitiers, vanwaar ze werden doorgezonden naar

⁴¹ *Correspondence* 1576 12 18 aan Dupuy.

⁴² *Correspondence* 1577 02 12 aan Dupuy. Ieder spoor van Scaligers exemplaar van deze vertaling van de Koran ontbreekt. Het boek is niet in het legaat opgenomen.

⁴³ *Correspondence* 1577 02 12 aan Dupuy. Scaliger kenschetste de editie als Σκυθῶν ἐρημία of *Thesaurus carbones erant* ('Des charbons au lieu d'un trésor') naar een aforisme van Erasmus, *Adagia*, nr. 830. Van de vertaling van de Koran door Melanchthon en Bibliander bestaan twee edities, die verschenen te Bazel in 1543 en 1550.

⁴⁴ Deze Mansoldo is waarschijnlijk de Bisschop van Reggio, een relatie van Dupuy.

⁴⁵ *Correspondence* 1577 02 12 aan Dupuy. Scaliger smeekte om het boek: 'Je suis en grande peine de ce livre'. Een editie van de polyglotbijbel uit Saloniki is niet geïdentificeerd. Zie: M.J. Heller, *The Sixteenth Hebrew Book. An Abridged Thesaurus*, vol. II, Leiden, Boston, 2004, pp. 294-295. Scaliger bezat wel een exemplaar van de *Pentateuchis Hebraicus cum commentario R. Schelomo Jarchi, & triplici versione, Chaldaica Onkeli, Arabica R. Saadiæ, Persica R. Jacobi Tawusi, filii R. Joseph Tawusi; omnia caractere Hebræo*, Constantinopoli 1551 [=1546]. [UBL 839 A 7; zie Catalogus Constantinopel 1546]. Scaliger lijkt zich te vergissen in de plaats van uitgave want de titel en inhoud voldoen wel aan de zoekopdracht.

⁴⁶ Arnaud du Ferrier bekleedde ook de functie van ambassadeur in Venetië onder Karel IX en Hendrik III. Zie E. Frémy, *Un ambassadeur libéral sous Charles IX et Henri III. Ambassades à Venise d'Arnaud Du Ferrier (1563-1567, 1570-1582)*. (Parijs 1880).

⁴⁷ Lyon was de 'bankiershoofdstad' van Frankrijk. Deze sector werd overheerst door een aantal Italiaanse families. Jean De la Voulpière was volgens Tamizey waarschijnlijk de *Conseiller* van de stad Lyon. Cf. Tamizey pp. 61-62, noot 2.

⁴⁸ *Correspondence* 1584 03 30 aan Daléchamps. Zie ook: R.L. Hawkins, 'The Friendship of Joseph Scaliger and François Vertunien' in: *Romanic Review*, viii (1917), pp. 117-144 en 307-327.

Dupuy in Parijs. Scaliger gebruikte daarvoor ook lokale agenten, waarschijnlijk handelaren. Albonetus en Bosellus waren twee van die agenten die we bij achternaam kennen.⁴⁹ Zij namen correspondentie en boeken in ontvangst die voor Scaliger bestemd waren. Dupuy leverde met zijn brede Italiaanse netwerk een belangrijke bijdrage aan Scaligers boekenzucht, vooral bij het opsporen van oosterse boeken. Dit blijkt eens te meer uit een brief waarin Scaliger Dupuy bedankt voor het toezenden van een exemplaar van *De epochis*.⁵⁰ Hierin vraagt Scaliger om hem een evangelie in het Koptisch te bezorgen. Hij bezit al een *Computus* (een kalender om de paasdatum van de Kopten te berekenen), maar met het Koptisch evangelie verwacht hij nog dieper tot de taal te kunnen doordringen.⁵¹

Scaliger benadrukt dat Dupuy zwaar weegt in zijn netwerk. Hij noemt hem een weldoener, de leider onder al zijn vrienden en kennissen die hem helpen met het zoeken naar en kopen van zeldzame boeken.⁵² Dupuy ontpopt zich als een – gemiddeld genomen – snelle leverancier van boeken. Op 4 september 1581 richtte hij vanuit Chantemille wederom een brief aan Dupuy waarin hij vroeg of Pinelli een aantal boeken zou kunnen opsporen. Dit keer betrof het een uitgave van een Armeens Nieuw Testament gedrukt te Venetië.⁵³ Scaliger vroeg ook of Pinelli's Joodse relaties uit Constantinopel hem meer informatie zouden kunnen verstrekken over de Samaritaanse kalender en over de Kopten. Scaliger bezat zelf weliswaar al een kalender van de Kopten, maar die was in het Arabisch geschreven.⁵⁴ Scaligers ongeduld om nieuwe bronnen te ontdekken en te bemachtigen komt sterk in zijn brieven naar voren en is exemplarisch voor zijn voortschrijdende interesse om nieuwe talen en culturen te onderzoeken. In een brief vanuit Chantemille op 5 juni 1586 verwijst Scaliger naar deze eerder bij Dupuy geplaatste zoekopdracht naar een Armeens psalter. Hij smeekt Dupuy zo ongeveer om informatie over een mogelijk gedrukte editie van dit psalter. Hij wil ook graag weten in welke stad het boek dan zou zijn uitgegeven. Als het in Rome is verschenen, zo redeneert de geleerde, dan is het boek wellicht zonder veel moeite te verkrijgen.⁵⁵ Uit een brief die 25 dagen later is geschreven, blijkt dat hij het psalter al

⁴⁹ Mogelijk een telg uit de gelijknamige drukkersfamilie, die een drukkerij in Venetië had.

⁵⁰ *Correspondence* 1581 09 04 aan Dupuy. Grafton, *Joseph Scaliger II*, 1993, p. 110 identificeert dit boek als de *Liber de epochis seu aeris temporum et imperiorum [...] editus opera Ioan. Thomae Freigii, una cum eiusdem praefatione*. (Bazel, S. Henricpetrus 1578) van Paulus Crusius. In de *Veilingcatalogus* 1609 is geen exemplaar van het boek teruggevonden.

⁵¹ We weten niet of Scaliger het Koptische Evangelie heeft ontvangen.

⁵² *Correspondence* 1581 09 04 aan Dupuy; 'Ne vous esbahisses point si je coquine ainsi les livres, car ceste caimanderie m'a servi beaucoup. Je confesserai tousjours mes bienfacteurs, et ceux qui m'ont aidé à ma picorée. Vous estes les chef et premier de toutz, et pouves encores m'aider d'avantage quand il vous plaira.'

⁵³ Scaliger had al eerder een poging gedaan om via Dupuy het Nieuwe Testament in het Armeens te lenen uit de bibliotheek van Pierre Pithou; zie: *Correspondence* 1580 02 15 aan Pithou, noot 4. Het boek in de bibliotheek van Pithou betreft waarschijnlijk een manuscript want een gedrukte editie van het Armeense Nieuwe Testament werd voor het eerst gepubliceerd te Amsterdam in 1666.

⁵⁴ *Correspondence* 1581 09 04 aan Dupuy: 'Je vouldrois aussi qu'il vous pleust à vostre loisir d'escire au Signor Pinelli de recouvrer un Nouveau Testament armenien de ceux qui ont esté imprimés à Venise, ce qu'il peust avoir aisement. Puisqu'il a un ami juif (comme vous m'escrives) à Constantinople, il seroit bon qu'il lui escrivit de recouvrer des Samaritains leur computus et la maniere qu'ils usent en leurs mois lunaires, car ils ne sont pas du tout semblables aux juifz. J'en ai bien quelque chose, et vous asseure que par ce moien on descouvre merveilles. Aussi par le mesme juif on pourroit recouvrer quelque chose des chrestiens copti, qui sont chrestiens egyptiens fort anciens, usans de l'ancienne langue egyptienne; et il en y a un'eglise en Pera à Constantinople. J'ai bien leur computus et kalendier mais, il est en arabic. Je vouldrois quelque Evangile en leur langue, et si le Seigneur Pinelli veult, il ne peust estre qu'il ne le recouvre par ledict medecin juif.'

⁵⁵ *Correspondence* 1586 06 05 aan Dupuy: 'Quant au Psaultier armenien, je vous supplie de m'escire où il a esté imprimé, car j'en recouvrerai. Et si c'est à Romme, j'espere que je le pourrai avoir aisement. Il faudra

heeft ontvangen van Dupuy. Het boek is in Italië gevonden door Pinelli en via Claude Vernelle aan Scaliger verstuurd.⁵⁶ In dit geval is het transport tussen Rome en Frankrijk via Dupuys contacten uitstekend georganiseerd.⁵⁷ Het bezorgt Scaliger zijn eerste uitgave van het Armeense psalter [*Saghmosaran*], gepubliceerd door Akbar Dpir Tokhatetsi en gedrukt door Jakob Meghapart in 1565. In dit exemplaar zou Scaliger schrijven: 'Donum eruditissimi atque amplissimi uiri Claudij Puteani Consiliarij Regij in suprema Curia Parisiensi' en de namen van Claude Dupuy (hier geschreven als Claudius Puteanus) en van zichzelf in het Armeens als 'josef skaliger'.⁵⁸

Het verkrijgen van het psalter zou Pinelli overigens niet van de taak ontslaan om onverminderd voor Scaliger uit te zien naar oosterse boeken in Italië. Een maand later, eind juli 1586, stuurt Dupuy aan Pinelli alweer een lijst met nieuwe boektitels die Scaliger wenste te ontvangen.⁵⁹ Op deze lijst worden een *Psalterium, et Lunarium lingua Armenica*,⁶⁰ een *Testamentum novum lingua Slavonica, editum à Primo Trubero Carniolano. In octavo*⁶¹ en een *Testamentum Novum, Epistula ad Hebraeos, Alphabetum et Missale characteribus Aethiopicis edita abs Petro Aethiope monacho. Venetiis. In quarto 1548* genoemd.⁶²

tousjours adresser vos lettres à Monsieur Vernelle, qui nous fait tousjours tenir les paquetz et nouvelles de Paris et de la Court.'

⁵⁶ *Correspondence* 1586 06 30 aan Dupuy. Dupuy maakte voor het versturen van brieven en boeken vaker gebruik van de diensten van Claude Vernelle en Jonathan Petit. Zie: *Correspondence* [1580?] 07 08 aan Vernelle; 1586 05 28 aan Dupuy; 1586 06 05 aan Dupuy.

⁵⁷ *Correspondence* 1586 06 30 aan Dupuy. Ter vergelijking: brieven van een handelscompagnie die tussen Genua en Haarlem werden verstuurd, deden gemiddeld vier weken over de reis. Het transport van goederen tussen deze steden overzee nam gemiddeld twee-drie maanden in beslag. Het vervoer van goederen over land kon variëren van twee maanden (bijvoorbeeld van Napels naar Frankfurt) tot tien maanden (van Napels naar Amsterdam). J.C. Vermeulen, 'De handelsbetrekkingen met het Middellandse Zeegebied in de jaren 1588-1592, naar gegevens uit het archief van Daniël van der Meulen' in: J.H. Kernkamp, *De handel van Daniël van der Meulen c.s. in het bijzonder rond de jaren 1588-1592*. Leiden 1969, pp. 15-16.

⁵⁸ Scaligers exemplaar is niet meer in de UBL aanwezig. Het maakt sinds 1749 onderdeel uit de collectie van de Koninklijke Bibliotheek te Kopenhagen [signatuur 82,175 04925]. Met dank aan Anna Maria Mattaar die mij op dit exemplaar attendeerde. Opmerkelijk genoeg bevat het exemplaar in Kopenhagen geen strookje *Ex legato Illustris Viri Josephi Scaligeri*, maar dat zou mogelijk later kunnen zijn verwijderd. Het Leidse exemplaar van het *Saghmosaran* [*Psalterium*] *curante Abgario Tokatensi*. Venetië, Jakob Meghapart, 1565-1566 is UBL 876 G 31, zie: *Catalogus Venetië 1565-1566*. Cf. V. Nersessian, *Catalogue of Early Armenian Books 1512-1850*. Londen 1980, nr. 2a; R.H. Kévorkian, *Catalogue des incunables Arméniens (1511-1695)*. Genève 1986, nr. 7; H. Lehmann, *Armenian Books from the 16th-18th Century in the Collection of the Royal Library, Copenhagen*. Copenhagen 2013.

⁵⁹ *Gian Vincenzo Pinelli et Claude Dupuy, Une correspondance entre deux humanistes*. Éd. Par A.M. Raugé. Florence 2001, p. 346.

⁶⁰ Met het *Lunarium* bedoelde Scaliger wellicht een exemplaar van de *Tomar* (Kalender), gedrukt te Venetië in 1565 door Akbar Dpir Tokhatetsi.

⁶¹ Mogelijk een exemplaar van *Prevod po slovenski izdaji Primoža Trubarja iz leta 1557, ki je izšla kot predgovor njegovemu prevodu Novega testameta: Tiga Noviga testameta ena dolga predgovor*. [De voornaamste hoofdartikelen van de christelijke leer: uit de Latijnse, Duitse en de Wendische taal (Slavonies) getrokken, en voor de eerste keer in het Kroatisch overgezet en gedrukt]. Tübingen [i.e. Urach] [Ulrich Morhart], 1562 waarin de vier Evangelieën van het Nieuwe Testament zijn opgenomen of een exemplaar waarin het laatste deel van het Nieuwe Testament is gedrukt onder de titel *Ta perui deil tiga Noviga Testameta, uti so usi shtyri Evangelisti* [...] Tübingen, utim Keitupo Cristusevim Roystuv, 1577.

⁶² *Testamentum Novum, cum epistola Pauli ad Hebraeos tantum* [...] *Missale* [...] *Alphabetum in lingua* [...] *Chaldea* [...]. Petrus Aethiops. Romae, per Valerium Doricum et Ludovicum fratres Brixianos 1548. [UBL 877 C 19; zie *Catalogus* nr. Rome 1548-1549].

Vanuit Rome berichtte Dupuy Scaliger dat hij Arabische boeken en manuscripten voor hem had gevonden en daarvan kopieën zou laten maken, indien Scaliger dat van hem zou verlangen.⁶³ Scaliger verzocht Dupuy vaak uit te zien naar boeken die op de boekenbeurs van Frankfurt of elders in Duitsland zouden verschijnen.⁶⁴ Zo informeerde Scaliger in 1586 naar een editie van de Arabische versie van de Handelingen van de Apostelen, overgezet in het Hebreeuws. Scaliger vermoedde dat de oriëntalist en hoogleraar Hebreeuws Jakob Christmann (1554-1613) de auteur van dit boek was. Scaliger had geen hoge pet op van deze geleerde en noemde hem enigszins denigrerend 'mon Alleman de Heidelberg'.⁶⁵ Scaliger had in 1585 via een vriend van Christmann een exemplaar van zijn *Alphabetum Arabicum. Cum Isagoge scribendi legendique arabice* (Neustadt, 1582) ontvangen en bestudeerd.⁶⁶ In dit boek ontvouwde Christmann een theorie over het transcriberen van het Arabisch schrift in Hebreeuwse karakters die sterk afweek van Scaligers visie. Christmann was op zijn beurt kritisch op Scaligers chronologische berekeningen in de *De emendatione temporum*.⁶⁷ In de periode 1590-1594 publiceerde Christmann vier boeken over de Joodse kalender waarin hij hevige kritiek uitte op Scaligers datering van de kruisiging van Jezus en andere tijdberekeningen. Als gevolg van deze kritiek kon Christmann op weinig sympathie van Scaliger en diens vrienden rekenen.⁶⁸ In oktober van datzelfde jaar informeerde Scaliger bij Dupuy ook naar een uitgave van de Talmoed die in Duitsland gedrukt zou zijn.⁶⁹ Hij was tegen deze tijd al beter bekend met het werk van deze Christmann.

Ook dichterbij huis sprak Scaliger de contacten van Dupuy aan. Van een Parijse vriend van Dupuy wilde Scaliger voor drie weken een koran lenen. Scaliger bezat zelf al een aantal exemplaren van de koran, maar aan zijn verzameling ontbrak de *Sunna* of exegese. Die moest volgens hem aan het eind van de koran aanwezig zijn.⁷⁰ Scaliger deelde in diezelfde brief nog zijdelings wat belangrijke informatie: 'J'ai veu des feuilles du Nouveau Testament arabic qu'on imprime à Romme,⁷¹ et de l'Euclide aussi arabic⁷² avec les

⁶³ *Correspondence* 1588 09 19 aan De Thou en 1588 03 25 aan Claude Dupuy.

⁶⁴ Zie bijvoorbeeld *Correspondence* 1585 10 09 aan Claude Dupuy.

⁶⁵ *Correspondence* [1586] 04 08 aan Claude Dupuy. Deze uitgave van de oriëntalist en bekeerde jood Jakob Christmann uit Heidelberg, waaraan ook een Latijnse vertaling zou worden toegevoegd, was gebaseerd op een manuscript uit de dertiende eeuw in de Bibliotheca Palatina en werd nooit voltooid. Christmann catalogiseerde Postels manuscripten die zich sinds 1551 in de bibliotheek van de Palts bevonden. Deze collectie is het vertrekpunt voor de Arabische studiën in Duitsland. Christmann werd in 1584 benoemd tot hoogleraar Hebreeuws aan de Universiteit van Heidelberg.

⁶⁶ *Correspondence* 1585 04 07 van Christmann.

⁶⁷ J. De Landstheer en P. Verbist, 'Christmannus aliquidne de temporibus post Scaligerum?' Christmann's Lesson in Chronology as an Answer to Lipsius's Remark' in: *Lias* 37/2 (2010), pp. 269-297; A. Grafton, *Joseph Scaliger II*, 1993, p. 400.

⁶⁸ P. Nothaft, *Dating the Passion. The Life of Jesus and the Emergence of Scientific Chronology (200-1600)*. Leiden 2011, p. 274; P. Nothaft, 'A Sixteenth-Century Debate on the Jewish Calendar: Jacob Christmann and Joseph Justus Scaliger' in: *Jewish Quarterly Review* vol. 103 (2013), nr. 1, pp. 47-73. Zie ook de brief van Thomson aan Janus Dousa jr. d.d. 23 september 1593 in: Botley, *Richard 'Dutch' Thomson*. 2016. pp. 162-164.

⁶⁹ *Correspondence* 1585 09 09 aan Claude Dupuy.

⁷⁰ Scaliger had ongelijk, de Sunna wordt niet samen met de Koran gebonden.

⁷¹ *Correspondence* 1588 06 28 aan Claude Dupuy. Waarschijnlijk waren dit enkele gedrukte proefvellen van het boek *al-Injil al-muqaddas li-rabbina Yasu' al-Masih al-maktub min arba' al-injiliyyin* of van het *Evangelium Sanctum Domini nostri Iesu Christi conscriptum a quatuor Evangelistis Sanctis, id est, Mattheo, Marco, Luca, et Iohanne* dat uiteindelijk in 1590/1591 op de persen van de Typographicea Medicea zou worden gedrukt. In het legaat van Scaliger waren volgens de catalogus van 1612 twee exemplaren van dit boek aanwezig: een in het Arabisch en een in het Arabisch met interlineaire vertaling in het Latijn. Deze beide exemplaren zijn nu niet

commentaires, qui est un chef d'oeuvre.⁷³ Dat Scaliger in zijn ongeduld om aan boeken te komen ook wel eens dubbele verzoeken voor dezelfde boeken deed, komt naar voren uit een brief aan Dupuy uit 1588. Daarin verontschuldigt hij zich voor het feit dat hij twee boeken – een exemplaar van Petrus Apianus en de *Orthographia* van Aldus Manutius⁷⁴ – al uit een andere bron en via een andere correspondent heeft ontvangen en dat hij nu dus met dubbele exemplaren zit opgescheept.⁷⁵

De verzameling boeken van Scaliger groeide mede door zijn netwerk weliswaar, maar als we hem op zijn woord moeten geloven, dan is zijn bibliotheek aan het einde van de jaren tachtig van de zestiende eeuw nog maar bescheiden van omvang. Hij deelt Dupuy mee dat Friedrich Sylburgius (1536-1596), de voornaamste wetenschappelijke medewerker van de uitgever Hieronymus Commelinus (1549/50-1597), zich ernstig vergist in de omvang van zijn bibliotheek en dat zijn verzameling lang niet zoveel bijzondere boeken telt als Sylburgius beweert.⁷⁶

3.5 Dupuy en verzamelaar Pinelli

Uit de correspondentie van Scaligers tijdgenoten valt af en toe belangrijke informatie te destilleren over oosterse boeken die voor Scaliger waren bestemd, maar waarover in de overgeleverde brieven van Scaliger zelf elk spoor ontbeekt. Voorbeelden hiervan zijn te vinden in de intensieve briefwisseling tussen Claude Dupuy en de in Padua woonachtige verzamelaar Gian Vincenzo Pinelli.⁷⁷ [Afb. 15] Het contact tussen beiden is omschreven als 'one of the most important instances of Franco-Italian cultural contact in the sixteenth century'.⁷⁸ De eerste brieven tussen Dupuy en Pinelli worden in 1570 uitgewisseld. En het is Dupuy die Scaliger in schriftelijk contact brengt met Pinelli.

meer in de UBL aanwezig. Ze bezit wel een ander exemplaar van de Arabische editie [UBL 878 A 5; zie Catalogus Rome 1591 [1592]: 2].

⁷² Dit zijn enige proefvellen van de werken van de in het Arabisch gedrukte editie van Euclides naar een manuscript uit de Bibliotheca Medicea Laurentiana (MS Or. 20) in 1594 gepubliceerd in Rome onder de titel *Kitab tahrir usul li-Uqlidis min ta'lif khuja Nasir al-Din al-Tusi* [*Elementorum geometricorum libri tredecim*]. [Rome], [in Typographia Medicea] 1594. Scaliger bezat zowel de integrale versie van het werk, als een katern met alleen hoofdstuk IX. Om dit katern gaat het hier. [UBL 845 A 9; zie Catalogus Rome 1594].

⁷³ *Correspondence* 1588 06 28 aan Claude Dupuy.

⁷⁴ *Correspondence* 1588 05 12 aan Claude Dupuy. Petrus Apianus (1495-1531) en Bartholomeus Amiantus, *Inscriptiones sacrosanctae vetustate* [...]. Ingolstadt 1534 bevat een uitgebreide collectie van Latijnse inscripties; de *Orthographiae Ratio* (Venetië 1561) handelt over de correcte spelling van het Latijn.

⁷⁵ In *Correspondence* 1588 11 16 aan Claude Dupuy liet Scaliger weten dat deze boeken in zijn verzameling ontbraken en dat hij exemplaren wenste te kopen. Dupuy stuurt de boeken per ommekeer volgens *Correspondence* 1588 12 05 van Dupuy. Zie ook: *Correspondence* 1588 12 13 aan Dupuy.

⁷⁶ *Correspondence* 1588 12 05 aan Claude Dupuy: 'Sylburgius, lequel pense que, j'aie quelque opulente bibliotheque plein de livres rares.'

⁷⁷ Zie de uitgegeven correspondentie tussen beide geleerden door A.M. Ragei, *Gian Vincenzo Pinelli et Claude Dupuy. Une correspondance entre deux humanistes*. Florence 2001. Pinelli verbleef in Padua van 1558 tot zijn dood in 1601. Voor informatie over Pinelli en zijn familie zie P. Gualdo, *Vita Joannis Vincentii Pinelli, patricii Genuensis*. Augsburg 1607.

⁷⁸ W. McCuaig, *Carlo Sigonio. The Changing World of the Late Renaissance*. Princeton, New Jersey 1989, p. 71.

15. De Italiaanse geleerde, verzamelaar en bibliofiel Gian Vincenzo Pinelli.
[Rijksprentenkabinet Amsterdam RP-P-1908-2636].

De correspondentie in de driehoek Dupuy-Scaliger-Pinelli gaat vaak over zaken die met boeken te maken hebben: auteurs, uitgevers, drukkers, boekhandelaren, prijzen van boeken, boekbanden en bibliotheken. Pinelli's woonplaats Padua, op nog geen 50 kilometer van het drukkerscentrum Venetië, was de belangrijkste handelsplaats voor Italiaanse publicaties in de zestiende eeuw.⁷⁹ De stad huisvestte net als Venetië een omvangrijke Joodse gemeenschap, al kwam het drukken van Hebreeuwse boeken in Padua relatief laat, pas in 1562, op gang. Van groot belang voor de stad was de aanwezigheid van een universiteit waar het relatief makkelijk was om als Joods student te worden ingeschreven.

Pinelli stond in intensief contact met verschillende geleerden, onder anderen met Philippus Pigafetta (1533-1604) in Rome en met Fulvio Orsini (1529-1600) in Venetië.⁸⁰ Ook Scaliger stond in contact met Orsini, nadat zij elkaar in 1565 voor het eerst te Rome hadden ontmoet. Orsini was daarmee een belangrijke schakel in Scaligers netwerk en hij voorzag hem van een gestage stroom aan Hebreeuwse en andere boeken in oosterse talen.⁸¹ Pinelli

⁷⁹ Heller, "There were in Padua almost as many Hebrew Printers as Hebrew Books". The Sixteenth Century Hebrew Press in Padua' in: M.J. Heller, *Studies in the Making of the Early Hebrew Book*. Leiden, Boston 2008, pp. 121-130.

⁸⁰ Zie voor boeiende gegevens over het leven en het netwerk van Pinelli: A. Rivolta, *Contributo a uno studio sulla Bibliotheca di Gian Vincenzo Pinelli*, Monza 1914. De Thou en Pinelli hadden elkaar in 1579 ontmoet in Padua. Pinelli was naast een geleerde ook een groot bibliofiel. Hij bezat een uitgebreide bibliotheek. Na het overlijden van Pinelli in augustus 1601 confisqueerde de Venetiaanse overheid een aantal documenten uit zijn bibliotheek die door de gezagsdragers als gevoelig waren bestempeld. Gian Vincenzo's neef en erfgenaam Cosimo maakte plannen om de bibliotheek naar Napels over te brengen, maar door zijn vroegtijdige dood op 31 oktober 1602, bleef dit plan onuitgevoerd. Zie: M. Grendler, 'A Greek Collection in Padua. The Library of Gian Vincenzo Pinelli (1535-1601)', *Renaissance Quarterly* 1980, pp. 386-416. Zie de inventaris van zijn bibliotheek van 7 oktober 1604 in de Bibliotheca Marciana, Mss. Italiani, Class X, 61 (6601). De Thou schreef uitgebreid en lovend over Pinelli's verzameling boeken in zijn *Mémoires* (livre IV) en zijn *Histoire* (livre CXXVI).

⁸¹ *Correspondence* 1579 06 23 aan Claude Dupuy: 'S'il vous plaisoit d'écrire à Monsieur Pinelli de recouvrer les

onderhield een uitgebreid correspondentienetwerk met andere geleerden in Frankrijk. Pinelli bleef door de uitgeverscatalogi uit Venetië en Frankrijk op de hoogte van nieuw verschenen titels. Via verschillende handelscontacten, zoals de boekhandelaren Pietro Longo en de 'Marchant libraire Venetien' Francesco Ziletti (?-1587?), verkreeg hij nuttige informatie over oudere werken en de beste edities die destijds voorhanden waren.⁸² Het transport van boeken tussen Dupuy in Frankrijk en Pinelli vindt plaats via de Parijse boekhandelaren Sébastien Nivelles (1523-1603) en Dennis du Val (1536-1619). Zij sturen de boeken via de Frankfurter Buchmesse aan boekhandelaar Ziletti. Ook oosterse boeken bestemd voor Scaliger worden door deze boekhandelaren van en naar Frankfurt vervoerd.

Pinelli hield voor de import van boeken uit Frankrijk intensief contact met de oorspronkelijk uit Florence afkomstige geleerde Jacopo Corbinelli (1535-1590?), die in Parijs woonde en in contact stond met Henri Estienne (1528-1598) in Genève.⁸³ Scaliger en Corbinelli kenden elkaar – ze dineerden een keer samen in Parijs in 1579 – maar hun band was niet bijzonder hecht. Corbinelli fungeerde waarschijnlijk als tussenpersoon. De boeken die voor Pinelli waren bestemd, werden verscheept via Pietro del Bene (1550-1590), een Italiaans geleerde verbonden aan het Franse hof. Scaliger stond ook in contact met hem en Del Bene stuurde hem een aantal inscripties en een Arabisch manuscript toe. Del Bene was Scaliger daarna vaker behulpzaam met het opsporen en leveren van oosterse boeken. Hij verzekerde hem ervan dat als hij tijdens zijn verblijf in Italië interessante Hebreeuwse en Arabische boeken voor hem zou tegenkomen, hij ze voor Scaliger zou kopen.⁸⁴

Pinelli bezat een van de beste en uitgebreidste privéverzamelingen in Italië in de tweede helft van de zestiende eeuw. Zijn bibliotheek omvatte ca. 9500 gedrukte boeken en 1000 voornamelijk Griekse en Latijnse manuscripten in Westerse talen, maar ook een belangrijk aantal in het Hebreeuws en Arabisch.⁸⁵ De collectie omvatte naast in Latijn, Grieks

livres des langues estrangeres, je lui en rendrai bon compte à son honneur et louange, mesmement en arabic, et ethiopic, id est, abbyssin; ce qu'il peust faire par le moien et la voye de Constantinople.' In *Correspondence* 1579 05 02 aan Dupuy richtte Scaliger een soortgelijk verzoek aan Dupuy: 'Le Seigneur Pinelli me pourroit bien aider de livres ethiopiens les faisant venir de Constantinople, d'autant qu'il y a un'eglise de ceste nation; item, de quelque bel Alcoran bien escrit.' De koran die Scaliger al in zijn bezit had, voldeed niet aan zijn wensen. *Correspondence* 1579 05 02 aan Claude Dupuy: 'Car je m'aide bien du mien, mais avec grand peine.' Scaliger wijdde over zijn problemen met zijn exemplaar eerder uit in een brief aan Dupuy. Zie 1578 05 11: 'Il me souvient que vous m'avez escrit d'un Alcoran qu'un vostre ami a. S'il vous plaisoit me l'envoier, je vous le renverrai dans un mois, car je n'en aurai plus à faire d'autant que j'en ai un. Mais il est si mal relié que la lettre, outre ce qu'elle est écrite d'une tres mauvaise main, est toute cachée dans la cousture; et par ce je pourrois suppleer les defaultz par celui-là, s'il vous plaisoit me faire tant de faveur que de me l'envoier.' Het jaar daarop ontving Scaliger van Pinelli een beter (lees completer) exemplaar.

⁸² Voor Longo en Ziletti zie P. Grendler, *The Roman Inquisition and the Venetian Press, 1540-1605*. Princeton 1977, vooral hoofdstuk 6.

⁸³ Longo specialiseerde zich in het transport van boeken via de Buchmesse van Frankfurt van en naar het noordwesten van Europa en Venetië R. Calderini de Marchi, *Jacopo Corbinelli et les érudits Français d'après la correspondance inédite Corbinelli-Pinelli (1566-1587)*. Milaan 1914.

⁸⁴ *Correspondence* [1588] 10 23 van Del Bene: 'C'est à vous Monsieur, qui estes du tout clervoyant en ces incognues langues, à en juger, & à m'en departir s'il vous plaist, votre opinion la dessus. Si j'eusse peu passer en Italie, j'eusse recouvert, au moins cherché avecques toute diligence, les livres hebrieux et arabiques, dont vous m'aviez baillé la memoire; car parmy les luifs d'Avignon je n'ay sçeu rien trouver [...].'

⁸⁵ Er zijn twee inventarissen van het boekenbezit van Pinelli: Bibliotheca Nazionale Marciana Venetië Mss Italiani, Classe X, 61 (6601) gedateerd 1604 en Ambrosiana Ms. B 311 Sussido uit 1609.

en Italiaans gedrukte boeken ook publicaties in het Hebreeuws, Syrisch en Arabisch.⁸⁶ Pinelli onderhield nauwe banden met de Joodse gemeenschap in Constantinopel. Die hielp hem aan menig Arabisch, Ethiopisch en Koptisch boek of manuscript; boeken die voor een deel hun weg naar Scaliger in Leiden vonden. Pinelli had goed zicht op het handelsverkeer tussen de Joden in Italië en de Joden in Istanbul. Hoewel Pinelli zelf weinig publiceerde, verschaftte hij zijn vrienden en kennissen toegang tot zijn uitgebreide collectie en liet hij hen profiteren van zijn eruditie en kennis.⁸⁷

Scaliger weet deze bijzondere vriendschap handig te benutten. De aan Pinelli gerichte verzoeken komen niet uit de lucht vallen. Dupuy heeft Pinelli al in 1571 voor het eerst verteld over Scaliger, de geleerde die hij zo bewonderde.⁸⁸ Als Scaliger rond 1575 in een pennestrijd is verwickeld met Melchior Guilandinus over zijn uitgave van de *Papyrus* (Venetië 1572), kiest Pinelli de zijde van Scaliger.⁸⁹ Pinelli kan zich beter vinden in Scaligers geschiedkundig-botanische verhandeling over de papyrus zoals hij die in zijn uitgave van de *Festus* (1575) heeft gepubliceerd. Scaliger is blijkbaar gelukkig met zijn steun want hij belooft hem in 1575 nog andere observaties rond de kwestie te sturen.⁹⁰ Scaliger gebruikt later dit 'cadeautje' om Pinelli verschillende verzoeken te doen om oosterse boeken in Italië te zoeken, kopen en versturen.

Medio 1579 informeerde Scaliger bij Dupuy of zijn goede vriend Pinelli wellicht behulpzaam wilde zijn bij het opsporen en aanschaffen van een aantal Ethiopische boeken – *id est abbyssin*, voegt Scaliger er aan toe – en een koran uit Istanbul. Begin 1580 herinnert Scaliger Dupuy nog eens aan dit verzoek.⁹¹ Pinelli's contacten in de Joodse gemeenschap in Italië konden wellicht voor Scaliger uitzien naar een uitgave van het werk van Avicenna in het Hebreeuws, uitgegeven te Thessaloniki.⁹² 'Ik probeer dit boek in het Arabisch ook te

⁸⁶ Zie voor een overzicht van de bibliotheek van Pinelli: A.M. Raugei, 'Gian Vincenzo Pinelli 1535-1601. Ses livres, ses amis' in: R.S. Camos en A. Vanautgaerden, (et al.) red., *Les labyrinthes de l'esprit. Collections et bibliothèques à la Renaissance/Renaissance Libraries and Collections*. Genève 2015, pp. 213-227.

⁸⁷ Gualdo, *Vita Joannis Vincentii Pinelli*. 1607 meldde over de unieke verzameling: 'Bibliotheca ejusdem, quae inter omnes paene Italicas, ac fere dixerim europaeas una eminebat'.

⁸⁸ In een brief van 7 april 1571 aan Dupuy schreef Pinelli verheugd te zijn over het herstel van Scaliger na een periode van ziekte. *Gian Vincenzo Pinelli et Claude Dupuy, Une correspondance entre deux humanistes*. Éd. par A.M. Raugei. Florence 2001, p. 19.

⁸⁹ A. Grafton, 'Rhetoric, Philology and Egyptomania in the 1570s: J.J. Scaliger's Invektive against M. Guilandinus's *Papyrus*' in: *Journal of Warburg and Courtauld Institutes*, XLII (1979), pp. 167-194; J.H.F. Dijkstra, 'Mysteries of the Nile? Joseph Scaliger and Ancient Egypt. Les mystères du Nil? Joseph Scaliger et l'Égypte ancienne' in: *Aries*, 2009, vol. 9 (1), pp. 66-71.

⁹⁰ Scaliger kwam pas in 1579 aan zijn weerwoord op Guilandinus toe. Hij stuurde zijn notities op 13 juli 1580 via Dupuy aan Pinelli. Het traktaat van Scaliger met de titel *Animadversiones in Melchioris Guilandini commentarium in tria C. Plinii de Papyro capita libri XIII* zou na zijn dood voor het eerst in de *Opuscula* 1610, pp. 1-55 worden gedrukt.

⁹¹ *Correspondence* 1579 05 02 aan Dupuy en *Correspondence* 1581 05 23 aan Dupuy: 'Je voi bien que Monsieur Pinelli nous a oubliés, et ne se souvient plus des livres que vous lui avies escrit nous faire recouvrer de Constantinople'. Zie over deze kwestie ook: *Correspondence* 1579 06 23; 1580 02 15; 1580 07 07 en 1581 09 04 alle aan Claude Dupuy.

⁹² *Correspondence* 1580 02 15 aan Dupuy. De in Saloniki gedrukte Hebreeuwse vertaling van Avicenna is ons niet bekend. Pas veel later zou Scaliger een exemplaar van de Hebreeuwse editie van *Avicennae Canon, ab anonymo hebraice translatus*, gedrukt in twee delen door Obadia ben Josef te Napels, 1491 in zijn bezit krijgen [UBL 855 A 5-6; zie: *Catalogus Napels 1491 [1492]*]. Scaliger had eerder al naar een exemplaar van een in Saloniki gedrukte *Pentateuch* geïnformeerd bij Claude Dupuy; zie: *Correspondence* 1577 12 02 aan Dupuy, noot 4.

krijgen met hulp van ambassadeur Chasteigner te Rome', benadrukte Scaliger in zijn brief.⁹³ Dupuy ondernam vrijwel gelijk actie om aan de wensen van Scaliger tegemoet te komen. Begin 1581 schrijft hij aan Pinelli: 'Scaliger wil Ethiopische boeken ontvangen, en hij denkt dat wij er misschien wat zullen vinden in Venetië, waar nog steeds enkele Abessijnen wonen. Hij wil ook een Avicenna in het Arabisch verwerven en een Hebreeuws boek gedrukt in Thessaloniki [...]. Wat de Ethiopische boeken betreft: koop wat je kan vinden ongeacht de prijs; ik zal je de kosten meteen vergoeden.'⁹⁴

Een drietal jaren daarvoor, in 1578, had Scaliger getracht een in Thessaloniki in vier talen gedrukte Pentateuch te bemachtigen, maar zonder succes.⁹⁵ Terloops bracht hij ook zijn behoefte aan een manuscript van een Armeens Nieuw Testament ter sprake, dat hij eerder al uit Pithou's bibliotheek had willen lenen.⁹⁶ Omdat Pithou hem dit boek niet kon toesturen of wilde uitlenen, vroeg Scaliger een jaar later aan Dupuy of Pinelli in Italië misschien zou willen uitkijken naar een gedrukt of geschreven exemplaar.⁹⁷ Waarschijnlijk lukte het noch Dupuy, noch Pinelli om een aan zijn wensen te voldoen, want vijf jaar later, in 1583, zou Scaliger nog eens op zijn verzoek terugkomen. Uiteindelijk slaagde hij er in juni 1586 toch in via Dupuy een Armeens psalter aan zijn bibliotheek toe te voegen.⁹⁸

⁹³ Een in het Arabisch gedrukte editie van Avicenna verscheen pas in 1593: *Avicenna Libri V canonis medicinae, arabice* Rome 1593, die in het legaat van Scaliger is te vinden onder signatuur UBL 878 A 4; zie *Catalogus Rome 1593*: 2. Misschien bedoelt Scaliger hier een manuscript van Avicenna in het Arabisch? Het is meer waarschijnlijk dat hij al een aantal losse gedrukte katernen van het boek in zijn bezit had.

⁹⁴ Brief van Claude Dupuy aan Pinelli van 17 januari 1581: 'Monsieur Scaliger desire recouvrer des livres Ethiopiques, et a opinion que l'on en pourroit trouver à Venise, ou il y a encores quelques Abyssins. Il desire aussi recouvrer un Avicenna Arabique, et un autre Hebreu imprimé à Thessaloniki assés long temps a: je vous prie d'en faire chercher à Venise, et me mander combien on les voudroit vendre. Quant aux livres Ethiopiques, ne faites difficulté d'accepter ce qui se trouvera, de quelque faculté qu'ils soient, et je vous rembourserai de ce qu'ils auront cousté' in: *Gian Vincenzo Pinelli et Claude Dupuy, Une correspondance entre deux humanistes*. Éd. Par A.M. Raugei. 2001, pp. 302-303.

⁹⁵ *Correspondence* 1577 02 12 aan Dupuy. Deze in Thessaloniki gedrukte editie van de Pentateuch is ons niet bekend.

⁹⁶ Pithou's manuscript van het Nieuwe Testament in het Armeens werd niet teruggevonden in de *Catalogus codicum manuscriptorum Bibliothecae Regiae*, Vol. 1, Parijs, 1739 en ook niet in H. Kévorkian en A. Ter-Stépanian, *Manuscrits arméniens de la Bibliothèque Nationale de France*. Parijs, 1998.

⁹⁷ *Correspondence* 1580 02 15 aan Dupuy: '[...] aussi qu'il vous plaise, quand vous escrires au Signor Pinelli, de le prier qu'il face quelque chose pour moi touchant les livres ethiopiens et arabiques qu'il pourra recouvrer. Ce qu'il pourra faire aisement, aiant commodité par le moien de la traffique de Constantinople et des juifs. Mesmement s'il pouvoit recouvrer des dictz juifz l'Avicenna traduit en hebreu, et imprimé en Thessaloniki. Je tasche de l'avoir en arabiq par le moien de Monsieur l'ambassadeur d'Abain. Sur tout je vous prie s'il est possible qu'il recouvre ledict Avicenna en hebreu, et je paierai bien ce qu'il coustera. Davantage je desire que par vostre moien il sache et soit asseuré que je lui suis bien affectionné serviteur, m'assurant qu'estant aimé de vous il ne peust manquer de tesmoignage pour m'estre recommandé. Quant au Nouveau Testament armenien de Monsieur Pithou, il s'est offert plusieurs fois de sa propre vouldonté de me le donner, et je lui ai dict que je me contentois qu'il me le prestast seulement.' Zie ook: *Correspondence* 1581 09 04 aan Dupuy: 'Je vouldrois aussi qu'il vous pleust à vostre loisir d'escrire au Signor Pinelli de recouvrer un Nouveau Testament armenien de ceux qui ont esté imprimés à Venise, ce qu'il peust avoir aisement. Puisqu'il a un ami juif (comme vous m'escrives) à Constantinople, il seroit bon qu'il lui escrivit de recouvrer des Samaritains leur computus et la maniere qu'ils usent en leurs mois lunaires, car ils ne sont pas du tout semblables aux juifz. J'en ai bien quelque chose, et vous assure que par ce moien on descouvre merveilles'.

⁹⁸ *Correspondence* 1586 06 30 aan Dupuy: '[...] Ledit Office tzervien sera receu de mesme affection et obligation qu'a esté le Psaultier, puisqu'ainsi vous plaist'. In de brief vroeg Scaliger ook naar een exemplaar van een 'service tzervien', een Missaal of *Slouzhebnik* in het Servisch. In de zestiende eeuw verschenen van deze tekst verschillende uitgaven. Mogelijk bedoelde Scaliger hier ook het zg. *Gorazhde* Psalter, gedrukt in 1521. Het is onbekend of hij ooit een exemplaar van een dergelijk boek heeft ontvangen; hij komt er niet meer op terug in

De wens om in Italië boeken in het Ethiopisch en Arabisch aan te schaffen, bracht Scaliger nog een keer aan de orde in een brief aan Dupuy in 1580. In de brief vroeg hij Dupuy om Pinelli te herinneren aan zijn eerdere toezegging om deze boeken, waaronder een Avicenna in het Arabisch, te leveren. Geld was – zo meldde de geleerde – in dit geval geen probleem, want hij had ze absoluut nodig voor zijn studie.⁹⁹ Scaliger vraagt Dupuy in 1580 om hem met Pinelli in contact te brengen en hem te laten zoeken naar een paar boeken die hij nodig heeft: een uitgave van het in Venetië verschenen Nieuwe Testament in het Armeens,¹⁰⁰ een Samaritaanse *computus*¹⁰¹ en een niet nader gespecificeerd Hebreeuws medisch werk.¹⁰² Pinelli behaalt net als Dupuy succes in het vinden van bijzondere oosterse boeken. Als bijlage in een brief aan Dupuy op 22 augustus 1589, voegt hij een lijst met boeken toe die hij in Italië heeft aangeschaft. Op deze lijst staat ook een *Psalterium Armenicum in octavo* waarschijnlijk bedoeld voor Scaliger. [Afb. 16]

de verdere correspondentie. In de collectie bevindt zich wel een exemplaar van [Jakov di Sofia (Krajkov?)], *Različnie potrebij. Az Jakov ot Sofia spisach sie v leto ot Adama 7080*. [Venetia, Jakov di Kamena Reka 1572] in het Bulgaars. [UBL 1370 G 21; zie Catalogus Venetië 1572]. Cf. B.M. Metzger, *The Early Versions of the New Testament*, Oxford, 1977, p. 170. Het exemplaar van het Armeense psalter dat Scaliger van Dupuy ontving, bevindt zich sinds 1749 in de Koninklijke Bibliotheek van Kopenhagen [signatuur 82,175 04925; zie Catalogus Venetië 1565-1566].

⁹⁹ *Correspondence* 1580 07 07 aan Dupuy: ‘Souvienne vous, s’il vous plaist, d’escire derechef au seigneur Pinelli touchant les livres en Ethiopic et Arabic. Je désirerois fort un Avicenne en Arabic et des livres Ethiopiques de quelque sorte et faculté que ce fust. Nous paierons tots le frais qu’on y fera. Je n’estudie guieres, car je n’ai point des livres.’

¹⁰⁰ *Correspondence* 1580 02 15 aan Dupuy: Scaliger informeerde eerder naar een manuscript van een ‘Nouveau Testament armenien’ dat Dupuy in zijn bezit had. Scaliger doelde met het verzoek wellicht op een exemplaar van het *Psalterium* van Yovhannes Têrznč’i en zijn zoon Xač’atur in 1587 gedrukt op de persen van Giovanni Alberti te Venetië. De bibliotheekcatalogi van 1612 en 1623 vermelden weliswaar een *Psalterium Armenicum* in octavo gedrukt te Rome, maar dat berust waarschijnlijk op een misverstand: deze druk is in geen van de bibliografieën teruggevonden. Têrznč’i is wel als drukker actief geweest in Rome voordat hij zich in Venetië vestigde. Wellicht is daardoor bij Scaliger de indruk ontstaan dat er een Psalter in Rome zou zijn verschenen. De eerste editie van de Bijbel in klassiek Armeens verscheen in 1666 te Amsterdam. Een uitgave van het Nieuwe Testament in klassiek Armeens verscheen in 1732. Zie voor het Armeens Psalter gedrukt door Yovhannes K’armatanesi te Venetië van 1587: V. Nersessian, *Catalogue of Early Armenian Books 1512-1850*. (Londen) 1980, nr. 4. Scaliger liet in zijn legaat ook een manuscript van een Armeens psalter met gebeden (*Rituale Armeniacum*) na aan de Universiteitsbibliotheek Leiden (UBL MS Or. 4738). Zie: R.M. Kerr, *Vetus Testamentum in Lugduno Batavorum*, Leiden 2004, nr. 11, pp. 39-40.

¹⁰¹ Het lukte Scaliger niet om een exemplaar van een Samaritaanse kalender te bemachtigen, want hij verwijst nog niet naar een dergelijk werk in de editie van *De emendatione temporum* van 1583. Pas in 1584 wist Scaliger de hand te leggen op twee manuscripten in Samaritaans schrift: het *Liber Joshua* in het Arabisch, maar geschreven in het Samaritaans (MS Or. 249) en twee kalenders afkomstig uit de Samaritaanse gemeenschap van Caïro. Deze kalenders werden opgenomen in de tweede druk van *De emendatione temporum* van 1598, maar zijn sindsdien spoorloos. Waarschijnlijk kende Scaliger het Samaritaanse manuscript dat in het bezit was van Raphelengius en dat ooit door Postel uit de Levant was meegebracht. Het betreft een vertaling van het Evangelie van Marcus, gevolgd door de Šarh fuṣūl Inḡīl Marqus wa-talkhīṣ ma’nāhu (UBL MS Or. 218). Zie: A.C. Crown, *Samaritan Scribes and Manuscripts*. Tübingen 2001, pp. 275-276.

¹⁰² *Correspondence* 1581 09 04 aan Dupuy. Mogelijk wordt hier het exemplaar van Avicenna (Ibn Sina), *Canon medicinae* (Napels 1491-1492) bedoeld. [UBL 855 A 5-6; zie Catalogus Napels 1491 [1492]].

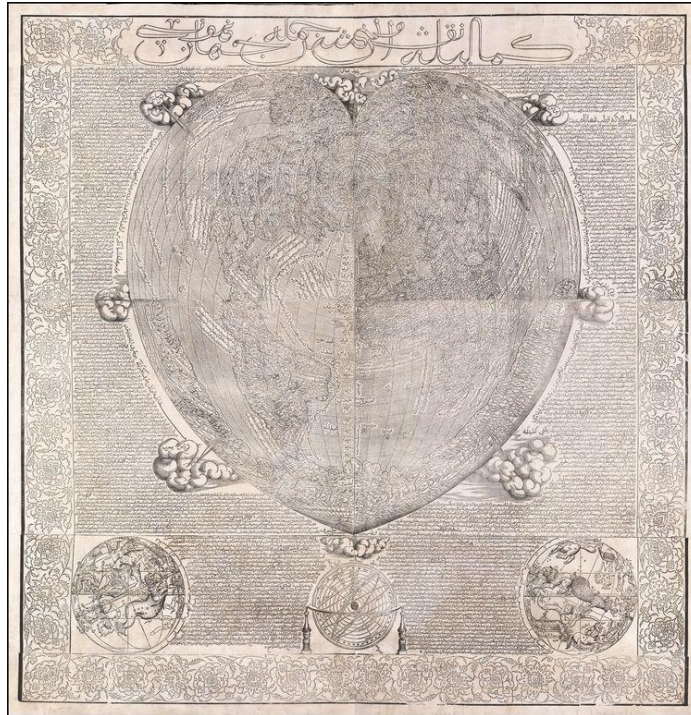
16. *Saghmosaran* [Psalterium] curante Abgario Tokatensi. Venetië, Jakob Meghapart, 1565-1566. [UBL 876 G 31; Catalogus Venetië 1565-1566].

Pinelli deelt Dupuy mee dat hij dit boek samen met andere titels door de Venetiaanse boekhandelaar en drukker Francesco Franceschi († 1599) naar Andreas Wechel (actief 1581-1630) in Frankfurt zal laten sturen.¹⁰³ De drukkerij van Wechel vormt in deze tijd een belangrijk knooppunt van contacten tussen geleerden en de leden van de Europese hoven. De tentakels van dit netwerk reiken van Engeland tot in Oost-Europa.¹⁰⁴ Pinelli's correspondentie met Wechel levert interessante gegevens op over boeken en andere zaken die hij in opdracht van Scaliger weet te bemachtigen. Zo staat op een lijst, die Pinelli op 12 december 1579 samen met boeken naar de Buchmesse in Frankfurt stuurt, onder meer een *Mappamondi con lettere Arabice stamp[ato] in Ven[ezia]* vermeld.¹⁰⁵ [Afb. 17]

¹⁰³ Gian Vincenzo Pinelli et Claude Dupuy, *Une correspondance entre deux humanistes*. Éd. par A.M. Ragei. 2001, p. 120. Wechel was na de Bartholomeusnacht van van 23-24 augustus 1572 uit Parijs gevlucht en vestigde zich vervolgens in Frankfurt. Mede door zijn aanwezigheid nam het aandeel van de Franse boekhandel tijdens de Buchmessen aanzienlijk toe. Zie: P. Weidhaas, *A History of the Frankfurt Book Fair*. Toronto 2007, pp. 45-46. Pinelli verstuurde ook boeken vanuit Venetië via boekhandelaar Pietro Longo die geregeld Frankfurt voor de Buchmesse aandeed. Van daaruit werden de boeken aan de uitgever Jacques Du Puys of aan Denis Duval, beiden goede bekenden van Claude Dupuy, naar Parijs gezonden en ook andersom. Zie voor Longo: P.F. Grendler, *The Roman Inquisition and the Venetian Press, 1540-1605*. Princeton, New Jersey, (1977), pp. 186-189 en 193-195.

¹⁰⁴ R.J.W. Evans, *The Wechel Presses. Humanism and Calvinism in Central Europe, 1572-1627*. Oxford 1975.

¹⁰⁵ Deze *Mappamondi* of wereldkaart (Kemāl ile Naks Olinmis Cümle-i Cihān Nemunesi [Volledig geïllustreerde weergave van de wereld]) in houtsnede wordt aan Hajji Ahmed uit Tunis toegeschreven en werd gedrukt te Venetië door Marco Antonio Giustiniani (in nauwe samenwerking met Michele Membré en Nicolò Gambi) tussen 1559 en 1560. De kaart werd voor de Ottomaanse markt geproduceerd. Ze bestaat uit de westerse en oosterse hemisferen in de vorm van een hart, omringd door verwijzingen in het Turks in een kleine Arabische letter naar de verschillende steden, landen en rijken. Er is ons geen exemplaar van deze kaart uit de zestiende eeuw bekend; er bestaan wel achttiende-eeuwse reproducties van deze Mappa mundi. Cf. O.V.L. Ménage, 'The Map of Hajji Ahmed' and its Makers'. *Bulletin of the School of Oriental and African Studies* 21 (1958) 2, pp. 291-314 en G. Cassale, 'Seeing the Past. Maps and Ottoman Historical Consciousness' in: H. Erdem Çipa en E. Fetvacı, red., *Writing History at the Ottoman Court. Editing the Past, Fashioning the Future*. Bloomington en Indianapolis (2013), pp. 80-99. De kaart komt vermoedelijk overeen met de beschrijving in de catalogus van 1612 op pagina 85: *Mappa Turcica elegantissima*. Omdat de kaart is opgenomen in de sectie boeken in

17. De hartvormige *Mappamondi* of wereldkaart van Hajji Ahmed (Venetië 1559-1560).

Twee maanden later bevestigt Dupuy de ontvangst ervan.¹⁰⁶ De boekhandelaren die voor de aanvoer van de boeken zorgen, brengen het transport uiteraard in rekening. Kosten: drie *sous* per boek, of 2 francs voor een pakket bestaande uit ongeveer 12 tot 15 boeken.¹⁰⁷

3.6 Lotgenoot Pierre Pithou

Met name de jurist, filoloog en oudheidkundige Pierre Pithou (1539-1596) [Afb. 18] was een onuitputtelijke bron van boeken die voor Scaliger van belang waren. Pithou stamde (zoals Scaliger van zichzelf beweerde) uit een oud adellijk geslacht en had net als zijn collega een deel van zijn vorming genoten bij Turnèbe en later bij Cujas.¹⁰⁸ Hij vestigde zich in 1560 in Parijs waar hij in 1572 werd benoemd tot *Avocat en la court de Parlement*. Pithou overleefde de slachting van de Bartholomeusnacht dat jaar tenauwernood.

decimosexto, kunnen we er vanuit gaan dat de kaart gevouwen werd bewaard. Zie *Catalogus Venetië 1559*; de wereldkaart is niet meer in de collectie van de UBL aanwezig.

¹⁰⁶ Gian Vincenzo Pinelli et Claude Dupuy. *Une correspondance entre deux humanistes*. Éd. Par A.M. Ragei. 2001, p. 283. Brief 15 februari 1580: 'Mappemondo avec lettres Arabiques, imprimée à Venise comme j'estime, c'est pour Monsr. de la Scala'.

¹⁰⁷ W. McCuaig, 'On Claude Dupuy (1545-1594)', *Studies in Medieval and Renaissance History*. Vol. 12 (old series vol. CXXII). New York 1991, p. 82.

¹⁰⁸ Zie: L. de Rosando, 'Pierre Pithou érudit' in: *Revue du XVIe siècle*, 15 1928, pp. 279-305 en 16 (1929), pp. 301-330.

18. Portret van Pierre Pithou (1539-1596).
[Rijksprentenkabinet Amsterdam RP-P-1882.-A 629].

Pithou ontwikkelde zich tot een van de erudietste geleerden van de stad. Hij stond Scaliger bij met wetenschappelijke raad en gaf hem toegang tot de bibliotheek van zijn familie.¹⁰⁹ Scaligers eerste brief aan Pithou dateert van 1568; niet veel later bezocht hij Pithou bij een aantal gelegenheden in Parijs.¹¹⁰ Het tweetal deelde een liefde voor de oudheid en vooral voor boeken. Pithou was een onvermoeibaar speurder naar zeldzame boeken. Samen met onder anderen De Thou en Thuméry bezocht hij een aantal kloosterbibliotheeken waaronder die van Moissac-sur-le Tarn, waar ze in 1582 bijzondere handschriften en boeken raadpleegden. Scaliger stelde tevreden vast dat de broers Pithou speurden naar boeken 'zoals een hond een bot ruikt of zoals een kat een muis opspeurt'.¹¹¹ Met resultaat, want Pithou bezorgde Scaliger boeken wanneer deze in Valence verbleef en deed dat later ook toen Scaliger Genève aandeed.¹¹² De briefwisseling tussen beiden werd intensief en regelmatig. Het spreekt voor zich dat manuscripten en boeken hierin vaak centraal stonden. Scaliger vertrouwde Pithou zelfs zijn eigen manuscripten van de *Appendix Vergilianus* en de *Catalecta* toe en vroeg hem correcties aan te brengen waar hij dat nodig vond. Verder nam

¹⁰⁹ De bibliotheek van Pithou bestond uit ca. 2.000 banden. Zijn broer François was minder toeschietelijk in het uitlenen van zijn boeken, cf. *Scaligerana* I, p. 507. Het grootste deel van Pierres bibliotheek ging na zijn dood naar de Koninklijke Bibliotheek, thans BnF.

¹¹⁰ Zie bijvoorbeeld: *Correspondence* 1576 02 08 aan Pithou.

¹¹¹ *Scaligerana* 1740, p. 507: 'Les Pithou sentoient des bons livres de loin, comme un chien un os, ou un chat un souris.'

¹¹² *Correspondence* 1573 08 23 aan Pithou, waarin boeken aan Scaliger in Genève worden gestuurd via de drukker Antoine Gryphe in Lyon. Bij hem verscheen Scaligers editie van de *Opera* van Ausonius in 1574/1575. De vader van Antonius was Sébastien Gryphe (1493-1556) die veel Hebreeuwse boeken drukte zoals de *Thesaurus Linguae Sanctae* van Sanctus Pagninus (1529), waarvan Scaliger een exemplaar bezat [UBL 874 B 7 zie Catalogus Lyon 1529: 1].

Pithou de rol van aanjager en waakhond op zich tijdens het drukproces van deze teksten door Charles Périer (?-1572?) in Parijs.¹¹³

Pithou vervult een belangrijke rol als Scaligers informant. Hij meldt wat zich in Parijs en in Italië afspeelt en houdt hem op de hoogte van het laatste boekennieuws.¹¹⁴ Daarnaast stuurt hij hem tijdens zijn verblijf in Parijs regelmatig boeken, incidenteel via een zekere De Dollencourt die niet altijd even betrouwbaar bleek.¹¹⁵ Als Scaliger een poging onderneemt om via Patisson in Parijs een Koraneditie, bezorgd door de humanist Christoph Hegendorf (1500-1540) in twee kolommen een met de tekst in het Arabisch en de andere met de Latijnse vertaling¹¹⁶ te bemachtigen, maar niet meteen gehoor krijgt, vraagt hij Pithou om actief naar deze uitgave uit te kijken en het boek direct te kopen zodra hij er een vindt. Tevergeefs. Want deze editie is een ‘spook’ en waarschijnlijk nooit in druk verschenen of kan althans niet meer als zodanig worden geïdentificeerd.¹¹⁷ Ook wanneer Scaliger in Genève verblijft in de jaren 1572-1574, zendt Pithou hem boeken, manuscripten en aantekeningen. De tussenpersoon voor deze zendingen is drukker Antoine Gryphe (1527-1599) in Lyon, die op dat moment betrokken is bij een uitgave van Scaliger. Scaliger vertrouwt deze drukker en stelt Pithou gerust dat hij alles – ook de manuscripten die hij te leen vraagt uit Pithou’s privébibliotheek – langs deze kan sturen ‘omdat hij mij de zaken onmiddellijk zal leveren’.¹¹⁸ Tussen beide steden ontstaat een efficiënt handelsverkeer en de boeken komen snel op de plek van bestemming aan. Interessant is ook dat Scaliger in de brief aangaf dat Pithou de boeken die hij in Parijs koopt, kan afrekenen via de secretaris van François Chasteigner, de broer van zijn beschermheer Louis. Dit is mogelijk bewijs dat een deel van de boeken die Scaliger aan zijn bibliotheek kon toevoegen, werd bekostigd door de familie Chasteigner, waarschijnlijk door zijn beschermheer Louis zelf.

Ook andere boeken in meer onbekende talen stonden in deze periode in de belangstelling van Scaliger. Toen Patisson Scaliger liet weten dat Pithou ‘un livre escrit en langue indienne [...]’¹¹⁹ in zijn bezit had, wilde Scaliger dat boek uiteraard graag van hem lenen. Scaliger voegde daaraan nog toe: ‘J’ai faict beaucoup d’observations sur icelle’.

¹¹³ *Correspondence* [1565] 03 24 aan Pierre Daniel. Zie voor de relatie tussen Scaliger en Périer ook: *Correspondence* [1568-1569] 06 24 aan Daniel en [1568-1569] 04 14 aan Pierre Pithou. De drukkerij van Périer was tussen 1550 en 1572 in Parijs gevestigd. Périer was de schoonzoon van de humanist-drukker Chrétien Wechel uit Lyon en werd tijdens de Bartholomeusnacht om het leven gebracht. Wechel vervulde een centrale rol in het netwerk van protestantse auteurs en drukkers in Europa. De opvolgers van Wechel, Claude de Marne (Marnius) en Jean Aubery (Abrius), werden aan het eind van de zestiende eeuw via de Buchmesse in Frankfurt als tussenpersonen gebruikt voor de correspondentie tussen A. de Vulcob te Parijs en Scaliger in Leiden.

¹¹⁴ *Correspondence* [1568-1569] 04 14 aan Pithou.

¹¹⁵ *Correspondence* 1572 02 13 aan Pithou.

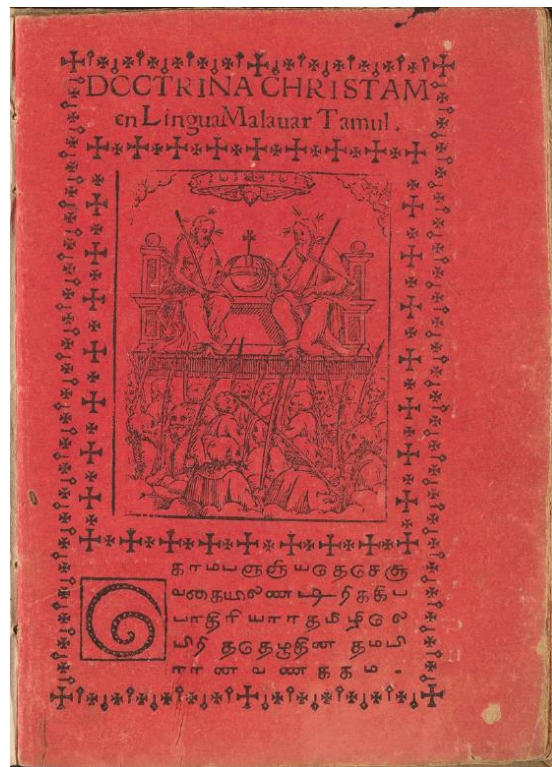
¹¹⁶ *Correspondence* 1579 06 23 aan Claude Dupuy: ‘J’ai escrit au Sieur Patisson touchant un Alcoran imprimé *apud Hegendorfium* en colonnes, l’une en langue Arabique caractères latins, l’autre est la version latine’.

¹¹⁷ Deze koraneditie is mogelijk verwant aan een editie die in 1540 werd gedrukt in Venetië. Zie ook: *Correspondence* 1579 05 27 aan Pierre Pithou. Scaliger benaderde de drukker Patisson al eerder met precies hetzelfde verzoek. De brief aan Patisson is echter niet overgeleverd. Zie voor deze mysterieuze editie van de koran met Latijnse vertaling: F. Secret, ‘Guillaume Postel et les études arabes à la Renaissance’, in; *Arabica* 9, (1962), p. 23 en R. Smitskamp, *Philologia Orientalis*, Leiden 1992, nr. 12f.

¹¹⁸ *Correspondence* 1573 08 23; 1573 09 10 en 1573 11 06 aan Pithou.

¹¹⁹ *Correspondence* 1578 06 02 van Pithou. Patisson bedoelde waarschijnlijk een boek geschreven in het Sanskriet. Mogelijk is het een manuscript dat Scaliger later te leen kreeg en weer terugbezorgde aan de eigenaar. Het gaat hier niet om een exemplaar van de *Catechismus Loiolitarum in lingua Malabarica Tamil* gedrukt te Goa in 1577 waarvan volgens de bibliotheekcatalogi van 1612 en 1674 een exemplaar in het bezit van Scaliger is geweest. De titel wordt daar beschreven als *Doctrina Christiana lingua Malabarica Tamul &*

Zijn enthousiaste reactie is een teken van zijn levendige belangstelling voor de geschriften van nog weinig onderzochte beschavingen en hem nog onbekende talen. [Afb. 19]

19. Geloofsbelijdenis in het Tamil, gedrukt te Quilon in 1578.
[Houghton Library, Harvard University, Cambridge MA].

Die brede interesse bleek eens te meer toen Scaliger zijn trouwe leverancier Pithou op 29 juni 1578 bedankte voor het toesturen van een boek met korte gebeden in het Ethiopisch, *precatiunculae Abissinae*. Het boek stelde hem in staat om zijn kennis van het Ethiopisch sterk uit te breiden, ook al bezat hij toen al verscheidene publicaties in deze taal. 'Ik bezit de meeste van dit soort boeken dan wie ook in de westelijke wereld' snoefde Scaliger zelfs.¹²⁰

Literis Malabar[icis] In collegio Goano. 1577. De catalogus van 1640 vermeldt ook het kleine formaat waarin het boek is gedrukt: *Doctrina Christiana lingua & Literis Indicis, libellus excusus in India à Jesuitis. in decimo sexto*. Zie ook de vermelding van de titel in de lijst MS VUL 108, pars 5: *Catechismus Jesuitarum lingua Malabar[icis], Goae impressus in India*. Er is echter geen exemplaar van deze uitgave bekend, maar wel een van een jaar later (1578), gedrukt te Quilon (hedendaags Kollam in India). Zie voor een beschrijving van deze uitgave: G. Schurmacher en G.W. Cottrell, 'The First Printing in Indic Characters' in: *Harvard Library Bulletin* VI, 2 (1952), pp. 147-160. Zie ook: G.W. Shaw, 'Scaliger's Copy of an Early Tamil Catechism' in: *The Library. The Transactions of the Bibliographical Society* VI, 3 (1981), pp. 239-243.

¹²⁰ *Correspondence* 1578 06 29 aan Pithou: 'Je les ai toutes leues, et me pourront servir à ce que j'ai sur cette langue, de laquelle j'ai plus de livres qu'homme qui soit es parties occidentales, et si ose dire que nous entendons aussi bien cette langue que l'hebraïque ou syriaque.' Scaliger liet in zijn legaat een Ethiopisch gebedenboek na (MS Or. 262). In dit handschrift is een berekening voor een kalender opgenomen. Scaliger bereidde een afzonderlijke editie voor over dit technische traktaat in het Ethiopisch, die echter nooit verscheen. In plaats daarvan werd het opgenomen als een facsimile in houtsnede in *De emendatione temporum* van 1583, pp. 324-337. Zie: Grafton, *Joseph Scaliger II*, 1993, p. 90 & R.M. Kerr, ed. *Vetus Testamentum in Lugduno Batavorum. Catalogue of an Exhibition of Old Testament Manuscripts, held in the Leiden University Library*, Leiden, 2004, p. 28. Zie ook het lemma 'Abyssinorum' in de *Secunda Scaligerana*

Pithou stuurde Scaliger met enige regelmaat Hebreeuwse werken, zoals duidelijk wordt uit een brief van Scaliger van juli 1585 verstuurd vanuit Abain, waarin hij Pithou bedankte voor een Hebreeuwse editie van *Moreh Nevukhim* van de rabbijn, filosoof en arts Moses Maimonides (1137/1138-1204) gedrukt in Venetië.¹²¹ Scaliger toonde zich uitermate verheugd met dit soort zendingen van boeken uit het buitenland. In deze periode van onrust in Europa was het bijzonder lastig om boeken naar Frankrijk te verzenden; zo merkte hij aan den lijve. De oorlogen veroorzaakten onrust in de internationale handel en dat had ook effect op de handel in boeken en het functioneren van zijn netwerk. Maar hij kon blijkbaar altijd op de inspanning van Pithou vertrouwen.¹²²

Als koning Hendrik IV in 1594 Pithou aanstelt als *Procureur Général* ziet Scaliger zijn vriend hiermee op een invloedrijke post terechtkomen. Pithou breidt vervolgens de Koninklijke Bibliotheek van Frankrijk uit en zorgt ervoor dat de collectie van Catherina de' Medici (1519-1589) wordt overgebracht naar Parijs. De inhuizing van al haar boeken wordt afgerond in 1595.¹²³ Door de diensten van De Thou en Pithou krijgt Scaliger op afstand toegang tot deze voor die tijd enorme collectie.

Het overlijden van Pithou op 1 november 1596, betekent voor Scaliger dan ook niet alleen het verlies van een goede vriend, maar ook het wegvallen van een belangrijke leverancier. Pithou's eigen boeken en manuscripten worden na zijn dood verdeeld: een deel komt in handen van de familie De Thou. Via de familie Dupuy wordt dit deel uiteindelijk opgenomen in de Koninklijke Bibliotheek in Parijs. Het overige deel van zijn literaire nalatenschap ging naar zijn broer François, die zijn boekencollectie zou nalaten aan het Collège de Troyes.¹²⁴ Voor Scaliger blijft er dus niets over.

3.7 Guy Lefèvre de la Boderie en anderen als leveranciers van boeken

Begin 1579 kwam Scaliger in contact met Guy Lefèvre de la Boderie die in Parijs woonde. De geleerden kenden elkaars werk. Scaliger deed Lefèvre een exemplaar cadeau van zijn uitgave van Manilius, die kort daarvoor van de pers was gekomen.¹²⁵ Uit een brief van Lefèvre van 25 januari 1579 komt naar voren dat hij via zijn broer Nicolas (1550-1613) verneemt dat Scaliger interesse heeft in een aantal van zijn Ethiopische boeken en biedt hem aan deze

(1740, p. 174-175): 'Nemo Christianus potest de illis ita bene loqui ut ego, quia illorum computum Aethiopicum dedi; repererunt post, Breviarium aliquod. Curavi fundi litteras Samaritanas Aethiopicas pro meo libro *De emendatione temporum*'. Het traktaat over de berekening van de kalender is de *Computus*, die wordt genoemd in *Correspondence* 1579 12 09, n. 6; 1580 01 04, n. 5; 1580 02 15, n. 6 aan Dupuy en in 1581 09 04 aan Chrétien.

¹²¹ *Correspondence* [1585] 07 23 aan Pierre Pithou. In de collectie van Scaliger komt een editie van het werk van de Joodse filosoof Moses Maimonides (1137/38-1204) voor: *Sefer Moreh nevukhim, i.e. Doctor perplexorum ex Arabico vertit Samuel ibn Tibbon*. [Venetië, ca. 1473-1475]. [UBL 877 B 11; zie Catalogus Venetië 1473-1475]. Het legaat van Scaliger vermeldt nog drie andere edities van Maimonides: *De Astrologia* (in een band samen met Ruah Hens *Physica Hebraea*, 1555: [UBL 854 F 16]; *More Nevuchim* [UBL 877 B 12] en de *Yad haHazaka (Mishne Torah*, een codificatie van de Joodse wetgeving) [UBL 854 A 6-7], waarvan het tweede deel uit Scaligers legaat later werd vervangen door een exemplaar uit de collectie van Warner. [UBL 854 F 16-2; 854 A 6-7; zie Catalogus nr. Rome 1551, Keulen 1555:2 en Venetië 1550].

¹²² *Correspondence* 1585 07 23 aan Pierre Pithou: 'Je croi qu'on me pourra appeller fol, de ce qu'en si malheureux temps je cherche des livres là où il faudroit plustost faire provision de viaticum pour passer la mer, si ces fureurs de guerre durent.'

¹²³ E. Quentin-Bauchart, *La Bibliothèque de Fontainebleau et les livres des derniers Valois à la Bibliothèque nationale (1515-1589)*. Genève 1971, p. 41.

¹²⁴ *Les richesses de la Bibliothèque de Troyes. Exposition du tricentenaire (1651-1951)*. Troyes 1951.

¹²⁵ Marcus Manilius, *Astronomicon libri quinque* [...]. Parijs, Robert Estienne 1579.

boeken met hem te delen. De brief vermeldt de volgende titels:¹²⁶ een korte introductie van de Ethiopische taal samengesteld door Marianus Victorius Reatinus en het Psalterium van Potken, het enige boek in het Ethiopisch gedrukt dat Lefèvre bezit.¹²⁷ Het boek van Reatinus is opgedragen aan Marcel Cervin Cardinal en bevat een tevens samenvatting van de geschiedenis van Ethiopië op basis van een Latijnse kroniek.¹²⁸ Deze inleiding is gerelateerd aan een andere introductie in verschillende talen door Albonesius Regulus, [in marge: Thesonius Ambrosius].¹²⁹ In de collectie van Scaliger komen de genoemde titels voor, al kunnen we niet vaststellen of deze exemplaren ooit aan Lefèvre hebben toebehoord en inderdaad aan Scaliger zijn ‘geschonken’. Bij de eerste twee titels die Lefèvre noemt, lijkt dit te zijn uitgesloten. Lefèvre meldt dat de twee titels samen in één band zijn gebonden, terwijl de exemplaren van Scaliger afzonderlijke uitgaven zijn.

Ook van andere, minder frequent corresponderende relaties ontving Scaliger incidenteel boeken in oosterse talen, zoals bijvoorbeeld van Jean Choisy (Choisy) (1530-?). Hij is de secretaris van bisschop Jean de Monluc van Valence, en schenkt Scaliger in 1585 vanuit Parijs een boek in het Arabisch, de hoop uitsprekend dat het boek Scaliger zal behagen.¹³⁰ Choisy bericht Scaliger dat hij enkele Hebreeuwse boeken kocht uit de veiling van Beroaldus, die uiteraard tot zijn beschikking stonden mocht hij ze kunnen gebruiken.¹³¹

Een andere intermediair die Scaliger ondersteunde bij het zoeken naar boeken was de handelaar Pierre Hostagier in Marseille, die verschillende Samaritaanse, Egyptisch-

¹²⁶ *Correspondence* 1579 01 25 van Guy Lefèvre de la Boderie. ‘Estant encor à Paris, mon jeune frere m'escrivit qu'aviez singulier desir de voir pour quelque temps une petite introduction sur la langue aethiopique faite par un appellé Marianus Victorius Reatinus, dediée à Marcel Cervin Cardinal [van St. Croix] et imprimée à Rome des l'an 1552 chez Valerius Doricus Brixiensis, avecques un abregé de leur chronique en latin. Deslors je vous fis entendre comme encor de present que ladicte introduction estoit tellement manqué et confuse que cela me vous devoit faire desister de vostre entreprise. Ladicte introduction est liée avecques autre introduction en plusieurs langues par Albonesius Regulus, [in marge: Thesonius Ambrosius] et d'icelle je me sers pour faire quelque progres en ceste langue, que vous sçavez avoir grande affinité avecques les quatre premieres orientales. Toutesfois, telle qu'elle est, si avez encores desir de la voir, je la vous feray tenir seurement incontinent que j'en seray adverti. Je n'ay en ceste langue que le *Psalterion* de Potken aux aultres j'ay quelques commentaires où je passe le temps par-deça, tous lesquels sont à vostre commandement d'aussy bon coeur, Monsieur, qu'humblement je supplie estre recommandé à vos bonnes graces [...].’

¹²⁷ Joannes Potken, ed. *Psalterium Aethiopicum cum nonnullis canticis, et Cantico Canticorum Salomonis*, Rome, 1513. Scaliger bezat twee exemplaren van dit boek. [UBL 877 D 37 en 877 D38; zie Catalogus Rome 1513: 1 en 1513: 2].

¹²⁸ *Chaldaee seu Aethiopicae linguae institutione* [...] *Item omnium Aethiopiae regum qui ab inundato terrarum orbe usque ad nostra tempora imperarunt Libellus* [...] *nuper ex Aethiopica translatus lingua*, Rome, Valerius Doricus Brixiensis 1552. Lefèvre vond dit boek niet bijzonder bruikbaar. Hij maakte meer gebruik van de editie van Albonesius dat in zijn exemplaar was bijgebonden. Zie ook A. Grafton, *Joseph Scaliger. A Study in the History of Classical Scholarship*. Vol. II, 1993, p. 91, noot 3. Scaligers geannoteerde exemplaar is UBL 877 D 31; zie Catalogus Rome 1552.

¹²⁹ Theseus Ambrosius Albonesius, *Introductio in Chaldaicam linguam, Syriacam, atque Armenicam, et decem alias linguas. Characterum differentium alphabeta* [...] *Mystica et cabalistica quamplurima scitu digna*, Pavia, 1539. Scaligers exemplaar is UBL 1497 D 23; zie Catalogus Pavia 1539.

¹³⁰ *Correspondence* 1585 01 06 van Choisy: ‘Cependant je vous envoie le livre en langue arabique que je vous avois promis en don, avecques desir qu’il vous apporte autant de contentement que vous en esperez.’ Het is onbekend welk Arabisch boek het hier betreft.

¹³¹ *Correspondence* 1585 01 06 van Choisy. Colomesius, *Opera*. 1709, p. 351, suggereert dat het hier om Mathieu Béroalde (1520-1576) gaat, een geleerde op het gebied van het Hebreeuws en de auteur van een boek over chronologie, dat Scaliger kende: Matthes Beroaldus, *Chronicum, Scripturae Sacrae autoritate constitutum*, [Genève], A. Chappinus, 1575.

Koptische en Arabische manuscripten in de Levant en Cairo voor hem kocht.¹³² Frankrijk bezat, sinds de eerste contacten met het Ottomaanse Rijk in 1535, een stevige positie voor de handel met Turkije, de Levant en vooral met Egypte. Zelfs de machtige handelsstaat Venetië moest Frankrijk in Egypte voor laten gaan. Hostagier wist de hand te leggen op oosterse boeken in zijn woonplaats Marseille, waar een levendige handel in exotische producten bestond. Scaliger waardeerde Hostagiers inzet bijzonder en noemde hem in een brief aan Dupuy als ‘mon hoste et intime ami.’¹³³ Hostagier leverde de boeken aan Scaliger via Daléchamps in Lyon, die ze doorstuurde naar Petit en Patisson in Parijs.¹³⁴ In 1588 zou Scaliger de diensten van Hostagier nogmaals aanbevelen aan Dupuy: ‘Le porteur de la presente est Monsieur Hostager, citoien de Marseille, mon hoste et intime ami, duquel je tiens beaucoup de plaisirs qu'il m'a faict tant là qu'en la recherche des livres arabics que j'ai recouvré de Levant par son moien, et sans lequel je n'eusse rien faict en ceste affaire.’¹³⁵ Van Hostagier ontving Scaliger via tussenpersoon De la Clielle op 8 januari 1589 een brief waarin hij aankondigde een exemplaar van het Nieuwe Testament in het Arabisch voor Scaliger te hebben gevonden. Scaliger vermoedde dat deze versie van het Nieuwe Testament gebaseerd zou zijn op een eerdere Syrische versie en dichter bij de originele tekst zou staan dan de vertalingen die in zijn tijd voorhanden waren.¹³⁶ Hostagier stuurde het exemplaar aan Chasteignier die het vervolgens weer bij Scaliger liet bezorgen. Andere oosterse boeken die Scaliger hem had gevraagd, kon hij op dat moment nog niet leveren, maar hij verzekerde hij dat dit later nog zou gebeuren.¹³⁷

3.8 Nicolas-Claude Fabri de en het Samaritaans

Net als Pinelli in Italië een centrale rol vervulde, bekleedde Nicolas-Claude Fabri de Peiresc (1580-1637) [Afb. 20] eenzelfde positie in het netwerk van Scaliger in Frankrijk. Peiresc fungeerde als agent voor rijke opdrachtgevers en leverde kennis aan andere geleerden in de

¹³² Pierre d'Hostagier of Hostagier, sieur de la Grande-Bastide was een broer van Félix d'Hostagier, een telg uit een belangrijke adellijke familie uit Marseille. Hij bekleedde de functie van *maître d'hôtel chez le Roy Henri IV*. Hij verschaftte onderdak aan (Spaanse) handelaren die op de Levant in goud en zijde handelden. Zie: P. Masson, *Les compagnies du corail, étude historique sur le commerce de Marseille au 16e siècle et les origines de la colonisation française en Algérie-Tunisie*. Voor Hostagier, zie *Correspondence* 1587 03 23, aan Daléchamps en 1589 01 08, aan Hostagier.

¹³³ *Correspondence* 1588 12 13 aan Dupuy. Zie: *Lettre Missives de Henri IV*, Tome 7. p. 438. *Scaligerana* 1740, p. 205: ‘Tous les livres Arabes que j'ay eus, ç'a esté par Marseille, d'Alexandrie & du Caire.’

¹³⁴ *Correspondence* 1588 12 13 aan Dupuy.

¹³⁵ *Correspondence* 1587 03 23 aan Dupuy: ‘Monsieur Ostager, bourgeois de Marseille, homme d'honneur et de bien, qui m'a déjà recouvert des livres en Arabic du Caire et de Marseille, où il a intelligence et traffic’. Zie: P. Masson, *Les compagnies du corail*. Voor Hostagier, zie *Correspondence* 1587 03 23, aan Daléchamps en 1589 01 08 aan Hostagier.

¹³⁶ *Correspondence* 1588 12 13 aan Dupuy.

¹³⁷ A. Hamilton en F. Richard, *André du Ryer and Oriental Studies in seventeenth-Century France*. Oxford 2004, p. 15.

¹³⁸ *Correspondence* 1589 01 08 van Chasteignier. Het is onmogelijk dat het hier gaat om een exemplaar van het Arabische Nieuwe Testament van Raimondi, want de *editio princeps* verscheen pas in 1591 te Rome. Het betreft hier waarschijnlijk het manuscript UBL MS Or. 217 dat later ervan als basis zou dienen voor Erpenius' editie van de *Nova D[omini] N[ostri] Jesu Christi Testamentum arabice ex Bibliotheca Leidense [...]*. Leiden 1616. Zie ook: *Correspondence* 1588 06 28 aan Claude Dupuy, noot 4.

vorm van boeken, manuscripten en kunstvoorwerpen.¹³⁸ De in Aix-en-Provence woonachtige geleerde en antiquaar was zelf een verwoed boek- en naturaliaverzamelaar. Hij had goede toegang tot de Italiaanse boekenmarkt dankzij een reis door dit land van 1599 tot 1602. Tijdens deze tocht richtte Peiresc zijn aandacht voor het eerst op de Samaritaanse taal, een dialect van het Aramees, een interesse die hij deelde met Scaliger. Het vergaren van kennis over deze taal vormde de spil van de correspondentie tussen de twee geleerden. Peiresc vond voor Scaliger ook verschillende Hebreeuwse boeken in Venetië, waaronder een nieuwe editie van de *Sefer kol bo* en een exemplaar van de *More Nevuchim*.¹³⁹

Peiresc's museum, bibliotheek en observatorium in Aix-en-Provence vormden een belangrijke centrum voor de wetenschappelijke uitwisseling van geleerden uit geheel Europa. Hij onderhield allerlei contacten in de Levant, in Noord-Afrika en in de havenstad Marseille.¹⁴⁰ Via zijn handelscontacten betaalde hij voor expedities om Samaritaanse, Arabische en andere oosterse handschriften op te sporen. Hij droeg zijn contacten op om in de Levant boeken te kopiëren en zo mogelijk aan te kopen.¹⁴¹ Onbekende namen van zijn agenten en geldschietters in Marseille, zoals Signier en De Gastines, duiken in Peiresc's correspondentie op. Toen Peiresc begin 1602 in Padua verbleef, stuurde hij Hebreeuwse boeken aan Scaliger die in het huis van de vlak daarvoor overleden Pinelli aanwezig waren. Scaliger hoefde er niet voor te betalen, luidde het aanbod. Ook zorgde Peiresc dat boekhandelaar Giovanni Battista Ciotti (1560/1562-1625/1627?) ze van Venetië naar Frankfurt transporteerde en ze naar Scaliger zond.¹⁴² Peiresc zou later ook zeer behulpzaam zijn bij het uitzoeken van de familiegeschiedenis van Scaliger. Hij zond munten, afbeeldingen van een helm en dolk aan Scaliger toe die aan de familie Della Scala zouden hebben toebehoord.¹⁴³

¹³⁸ De Nohac, *La Bibliothèque de Fulvio Orsini*. 1887, pp. 74-78; P.N. Miller, 'Peiresc, the Levant and the Mediterranean' in: A. Hamilton, (et. al), red. *The Republic of Letters and the Levant*. Leiden 2005, pp. 103-122.

¹³⁹ *Correspondence* 1594 11 20 van Casaubon; 1600 02 18 van Peiresc: 'En toute ceste ville de Venize, il n'y avoit aultre *Colbo* que estuy-cy, quoy que Iosephe y ait esté imprimé, toutefois (dont ie suis bien marry) je n'en ay peu trouver d'autre impression que de celle de Cracovie: Ce *Mose Nevachim* a esté d'un homme fort docte en ceste langue, qui l'a postillé & corrigé les erreurs de l'impression qui me faict croire que vou serez plus aise de l'avoir tout vieux, & usé qu'il est que s'il estoit neuf.' De editie van de *Colbo* is UBL 876 B 24 [Catalogus Venetië 1567]; van de *Moreh nevukhim*, i.e. *Doctor perplexorum* zijn twee edities in de UBL: UBL 877 B 11 en 877 B 12 [Catalogus Venetië 1480 en Sabbioneta 1553].

¹⁴⁰ A. MacGregor, *Curiosity and Enlightenment. Collectors and Collections from the Sixteenth to Nineteenth Century*. Yale 2008, p. 29. McGregor noemt Marseille 'the great commercial hub to the Mediterranean'.

¹⁴¹ P.N. Miller, 'The Mechanics of Christian-Jewish Intellectual Collaboration in Seventeenth Century Provence: N.-C. Fabri de Peiresc & Salomon Azubi' in: A. Coudert and J.S. Shoulson, (et. al), red. *Hebraica veritas? Christian Hebraists and the Study of Judaism in Early Modern Europe*. Philadelphia 2004, p. 78 en P.N. Miller, 'Peiresc, The Levant and the Mediterranean' in: Hamilton, *The Republic of Letters and the Levant*. 2005, p. 103.

¹⁴² *Correspondence* 1602 01 24 van Peiresc. Giovanni Battista Ciotti (Ciotto), was boekhandelaar te Venetië vanaf circa 1581. In de periode 1583-1605 reisde hij regelmatig naar de Buchmesse van Frankfurt. Hij was agent voor meerdere auteurs, hoogwaardigheidbekleders en uitgevers (o.a. Konrad von Waldkirch). Zie: D.E. Rhodes, 'Some Neglected Aspects of the Career of Giovanni Battista Ciotti' in: *The Library*. 6th series, Vol. IX, nr. 3. Sept. 1987. Zie ook het lemma in de *Dizionario Biografico* op www.treccani.it

¹⁴³ *Correspondence* 1602 01 24 van Peiresc. De objecten zouden uiteindelijk bij Scaliger aankomen via Marcus Welser. *Correspondence* 1602 01 30 en 1602 04 10 van Welser.

20. Nicolas-Claude Fabri de Peireisc (1580-1637).
[Rijksprentenkabinet Amsterdam RP-P-OB-33.164].

Vanaf het moment dat Scaliger grote belangstelling toonde voor de cultuur van de Samaritanen, stuurde hij in het najaar van 1588 een brief aan de Samaritaanse gemeenschap in Caïro, met het verzoek of ze hem een aantal boeken willen toesturen. Ook de Samaritaanse gemeenschap in Neapolis (het hedendaagse Nablus) benaderde hij in 1590 met een verzoek tot het verstrekken van informatie. Deze brieven werden via Peiresc naar Marseille gezonden en doorgestuurd naar Egypte. Scaliger was duidelijk in zijn wensen want hij vroeg in zijn brief aan de Samaritanen specifiek om de volgende boeken:¹⁴⁴

- een Pentateuch in het Hebreeuws;
- een Hebreeuwse grammatica;
- een handboek voor de *intercalati*, de berekening van het schrikkeljaar;
- een gebedenboek in het Hebreeuws;
- het boek Joshua, de zoon van Nun, in het Hebreeuws, niet in het Arabisch.¹⁴⁵

¹⁴⁴ *Correspondence* [1588?]: Conceptbrief aan de Samaritanen van eind 1588, die Scaliger via Pierre Del Bene naar Egypte liet sturen. (UBL MS Or. 6882). Zie voor Scaligers correspondentie met de Samaritanen: H.A. Hamaker, 'Aanmerkingen over de Samaritanen, en hunne Briefwisseling met eenige Europeesche geleerden [...]' in: *Archief voor kerkelijke geschiedenis, inzonderheid van Nederland* 5 (1834), pp. 1-56, in bijzonder p. 6 e.v.

¹⁴⁵ Dit is waarschijnlijk het zg. *Liber Joshua*, dat beter bekend staat als het *Chronicon Samaritanum* [...] *lingua Arabica, sed caractere Samaritano*, dat Scaliger later in zijn bezit kreeg. (UBL MS Or. 249)

Scaligers vragen worden wel beantwoord, maar de boeken waarnaar hij informeerde krijgt hij niet. Hij zou zich er nog vele jaren over beklagen dat – ondanks herhaaldelijk aandringen bij de handelaar Pierre Hostagier (of Ostager 1570-1609), een van zijn contacten in Marseille – hem in de vijftien jaar dat hij in Leiden verbleef, geen exemplaar van een Samaritaanse Pentateuch gegund was. Hij hechtte belang aan dit boek omdat hij verwachtte dat het hem inzicht zou verschaffen in een aantal belangrijke historische feiten over het ontstaan van het christendom. Al eerder had de bestudering van het Samaritaanse schrift en de Samaritaanse taal Scaliger nieuwe inzichten gebracht.¹⁴⁶ Samen met andere geleerden interesseerde hij zich in toenemende mate voor de cultuur van de Samaritanen omdat zij een alternatieve versie van het Jodendom beleden. Het Samaritaanse schrift dat in de oudheid zowel door Grieken en Feniciërs als door de Joden gebruikt, vormde een schakel bij de transmissie van oost naar west.¹⁴⁷

Ook Peiresc spande zich in om in Egypte Samaritaanse boeken voor Scaliger te bemachtigen. Hij kocht via een agent een exemplaar van de Samaritaanse Pentateuch, maar dat ging verloren omdat piraten het schip enterden en de lading verloren ging. Scaliger probeerde het in 1608 nog eens met een brief aan priester Eleazer van de Samaritaanse gemeenschap in Cairo. Daarin vroeg hij niet alleen om een exemplaar van de vijf boeken van Mozes, maar stelde hij ook allerlei vragen over de Messiah, de Sabbath en de feestdagen.¹⁴⁸

Het mag duidelijk zijn: zelfs over grote afstand fungeerde het netwerk van Scaligers correspondenten. Brieven werden vervoerd en bezorgd door een bonte stoet aan handelaren, missionarissen, reizigers en diplomaten. Het correspondentie netwerk van Peiresc met geleerden in heel Europa en in het Ottomaanse rijk, dat zich uitstreckte van Algiers tot Jemen, wordt wel gezien als een van de grootste intellectuele verbanden uit de zeventiende eeuw.¹⁴⁹ Peiresc zette verschillende agenten uit zijn netwerk in om de Levant en Noord-Afrika af te stropen op zoek naar curieuze voorwerpen en antiquiteiten, manuscripten en boeken. Zo waren Pierre Lombard en de franciscaner monnik Theophilus Minitius voor hem als agent actief in het Midden-Oosten en speelde Thomas d'Acos een belangrijke rol langs de Noordkust van Afrika. Vooral Lombard kocht een grote hoeveelheid Koptische, Arabische en Griekse manuscripten voor hem. Vrijwel ieder schip dat in Marseille of Toulon aanlegde bracht een exotische plant of uitheems dier, Koptische, Arabische, Hebreeuwse, Chinese manuscripten, antieke inscripties of voorwerpen opgegraven bij de Bosporus of in de Peloponnesos mee voor Peiresc.¹⁵⁰ Peiresc vormde zo de poort van het oosten naar Noord-Europa, via de zijn contacten in Parijs, zoals de gebroeders Dupuy. Peiresc, die zelf nauwelijks iets heeft gepubliceerd, stelde zich ten dienste van zijn tijdgenoten, de Republiek van geleerden. Van deze genereuze houding heeft ook Scaliger geprofiteerd.

¹⁴⁶ Scaliger schrijft hierover in de eerste uitgave van de *De emendatione temporum* (1583) op p. 208.

¹⁴⁷ P.N. Miller, 'An Antiquary between Philology and History. Peiresc and the Samaritans.' in: D.R. Kelley, ed., *History and the Disciplines. The Reclassification of Knowledge in Early Modern Europe*. Rochester, New York 1997, p. 164.

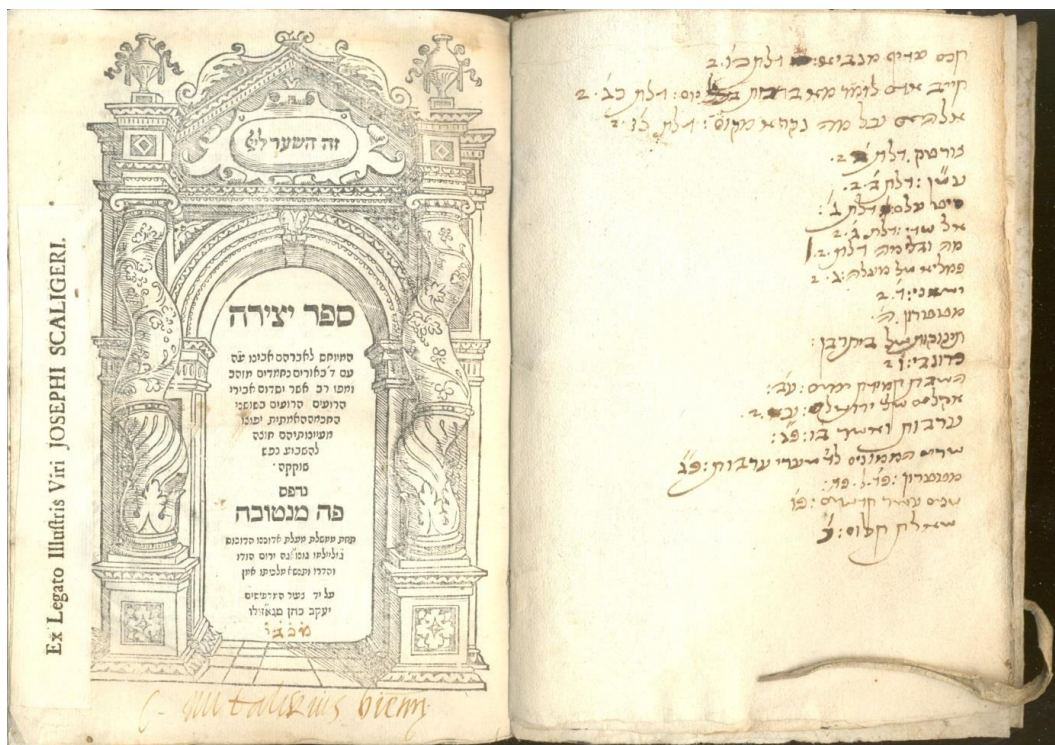
¹⁴⁸ *Correspondence* 1608 03 22 aan Ubertus.

¹⁴⁹ P.N. Miller, *Peiresc's Europe. Learning and Virtue in the Seventeenth Century*. New Haven, Londen 2000, p. 2.

¹⁵⁰ P.N. Miller, 'Peiresc, The Levant and the Mediterranean'. 2005, pp. 103-122.

3.10 Scaliger en Mitalerius

Tijdens zijn studietijd in Valence legt Scaliger contact met de zestiende-eeuwse rechtsgeleerde Claudius Mitalerius of Claude Mitalier. Hij houdt zich bezig met taalkundige kwesties en heeft daarvoor een uitgebreide bibliotheek tot zijn beschikking. Hierin bevinden zich veel Hebreeuwse boeken, die Scaligers belangstelling hebben gewekt. [Afb. 21] Over het leven en werk van de humanist Mitalerius is weinig bekend, maar Scaliger had contact met hem toen hij tussen 1570 en 1573 bij Cujas in Valence verbleef. Mitalerius woonde in Vienne, tachtig kilometer ten zuiden van Valence, en waarschijnlijk hebben de geleerden elkaar daar ontmoet. Een eigendomsinscriptie, in twee Hebreeuwse boeken die Mitalerius aan Scaliger schonk, duidt hierop. Over het hoe en waarom van de ontmoeting tasten we in het duister. De naam van Mitalerius komt slechts één keer voor in de correspondentie van Scaliger. In een brief gericht aan de geleerde en schrijver Scévole de Sainte-Marthe (1536-1623), legt Scaliger een belangrijke getuigenis af over Mitalerius. Die hij omschrijft als 'un des plus doctes es langues et antiquité romaine de nostre aage'.¹⁵¹ Zijdelings kon Scaliger het niet laten om Sainte-Marthe nog op een omissie te wijzen: hij had de namen van Mitalerius en van medicus Louis Duret (1527-1586) weggelaten in zijn editie van de *Poemata et Elogia* van 1587.

21. Titel van Scaligers exemplaar van Abraham ben David ha-Levi, *Sefer Yetsirah*. Mantua 1562. [UBL 875 E 24; Catalogus Mantua 1562].

De twee boeken uit de bibliotheek van Mitalerius in het oosters legaat van Scaliger hebben op de titelpagina een eigendomsinscriptie die luidt: 'C. Mitalerius Vienn[ae]'. Het ene exemplaar betreft Abraham ben David ha-Levi (et. al), *Sefer Yetsirah* [...] en het andere de

¹⁵¹ Correspondence 1590 08 12 aan Scévole de Sainte Marthe.

Temunot Tehinnot Tefillot.¹⁵² Daarin is in aanvulling op de naam van Mitalerius ook een inscriptie in Scaligers handschrift: 'Donum doctissimi Cl. Metallerij Viennensis provinciae luridici' en 'Euchologium Iudaeum'. Volgens Scaliger was dit een liturgisch boek dat verschillende rituelen met betrekking tot gewoonten, wijdingen en sacramenten van de Joden bevat. In beide exemplaren komen op de schutbladen en in de tekst ook annotaties in het Latijn en Hebreeuws voor, deels van de hand van Scaliger, maar ook van een aantal onbekende (oosterse) handen.

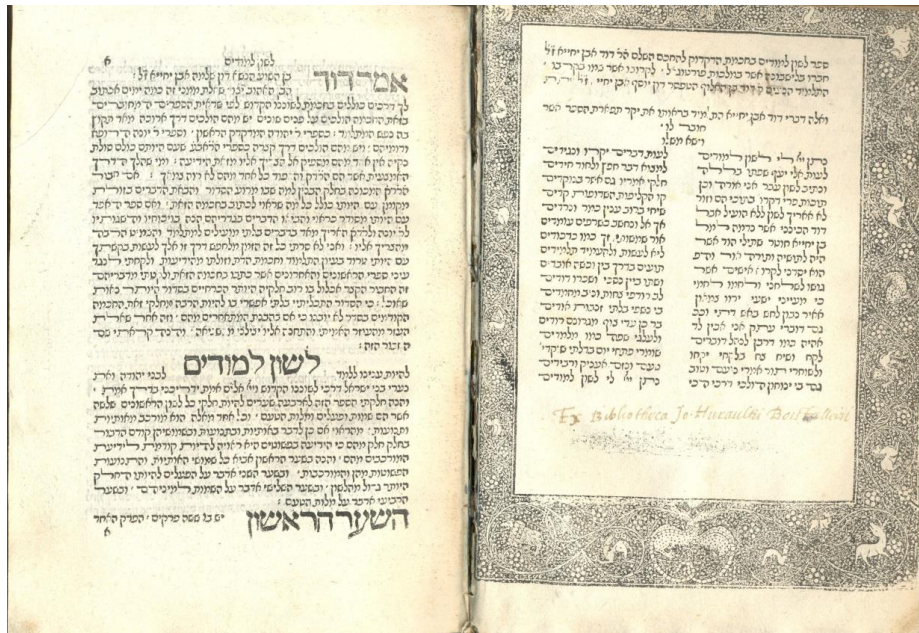
3.10 Boeken van Jean Hurault de Boistaillé in het legaat van Scaliger

In het legaat van Scaliger is een aantal boeken en manuscripten te vinden die ooit deel uit maakten van de bibliotheek van de Franse edelman Jean Hurault de Boistaillé (circa 1517-1572).¹⁵³ In al deze boeken is door Boistaillé een duidelijk 'ex libris' aangebracht met de woorden *Ex Bibliotheca Jo. Huralti Boistalerii*. [Afb. 22] Op de schutbladen staan ook allerlei aantekeningen van eerdere eigenaren. Wat deze kleine groep echter pas werkelijk uitzonderlijk maakt binnen het legaat, is dat het een aantal zeer bijzondere gedrukte boeken en manuscripten behelst.¹⁵⁴

¹⁵² *Sefer Yetsirah ha-meyuhhas le-'Avraham 'avinu* [...] 'im 4 be'urim [Mantua], Ya'aqov Kohen mi-Ga'zuolo [Jacob ben Naphtali ha-Kohen of Gazzuolo], [5]322 [1562]. [UBL 875 E 24; zie Catalogus Mantua 1562]. De *Sepher Yetzirah*, ook bekend als het 'Het Boek der Schepping', het vroegste gedrukte boek over Joodse esoterie en *Temunot Tehinnot Tefillot* [...]: [sive Preces quotidianæ, Hebraice], Venetië, Daniel Bomberg, [5]277 [1519]. Dit zijn de dagelijkse gesproken gebeden in het Hebreeuws. [UBL 1370 E 33; zie Catalogus Venetië 1519].

¹⁵³ De boeken en manuscripten van de familie Hurault werden door meerdere geleerden en tijdgenoten van Scaliger, zoals Franciscus Raphelengius, verzameld. Twee van deze Hurault-handschriften die in het bezit van Raphelengius kwamen, werden later ten onrechte voorzien van een strookje *Ex Legato Illustris Viri Josephi Scaligeri*. Zie: A. Hamilton, 'Nam tirones sumus', pp. 557-591 en idem 'Franciscus Raphelengius: the Hebraist and his Manuscripts' in: *De Gulden Passer* 68 (1990), pp. 105-117. J.T.P. de Bruijn toonde een dergelijke gang van zaken aan voor een aantal Perzische handschriften die ten onrechte in de collectie van Scaliger terecht kwamen. Zie: J.T.P. de Bruijn, *Een Perzisch handschrift in Leiden*. 1996. Zie de beschrijvingen van handschriften UBL MS Or. 221 (Hebr. 96) en MS Or. 4732 (SCA 15.) in: Witkam, *Inventory of the Oriental Manuscripts*. Boeken afkomstig uit de bibliotheek van Hurault zijn ook aanwezig in de collectie van Isaac Vossius (1618-1689) in Leiden. (UBL: GF 17, GQ 57, GQ 66, GF 8; GO 1; GF 40; GF 35; GF 65; GF 58; VLF 14; VLQ 3; VLQ 4; VLQ 100 en waarschijnlijk VLQ 46), in de bibliotheek van het Vaticaan in Rome en in bibliotheken in Milaan (Ambrosiana), Bern, Montpellier, Parijs en nog een aantal andere Franse steden.

¹⁵⁴ De familie verkocht mogelijk vóór 1620 al verschillende boeken uit haar bibliotheek. I. de Conihout, 'Jean et André Hurault. Deux frères ambassadeurs à Venise et acquéreurs de livres du Cardinal Grimani' in: *Italique. Poésie italienne de la Renaissance*, 10 (2007), p. 116.

22. David [Ben Solomon] ibn Jachja, *Sefer l'shon limmudim*. Constantinople 1506. [UBL 871 F 6; Catalogue Constantinople 1506].

Scaliger neemt niet meteen rechtstreeks contact op met Hurault de Boistaillé, maar probeert het contact to stand te laten komen via de edelman via Pierre Daniël (1530-1603/1604). Scaliger richtte verschillende brieven aan deze geleerde die in Parijs werkzaam is als *Advocat au Parlement* en een fanatiek verzamelaar van boeken en manuscripten is. Hij heeft toegang tot belangrijke bibliotheken door zijn uitgebreide netwerk van diplomaten en ambassadeurs, zoals enkele leden uit de familie van Hurault de Boistaillé en een andere tak van de familie Hurault, de familie l'Hospital.¹⁵⁵ In een brief die Scaliger in 1574 aan Daniël stuurt, biedt hij zijn diensten aan bij Philippe de Boistaillé. Wat die diensten precies inhielden, is niet geheel duidelijk, maar waarschijnlijk houdt zijn actie in ieder geval verband met de wens van Scaliger om toegang te krijgen tot de bibliotheek van de familie.¹⁵⁶ In een tweede brief aan Daniel van datzelfde jaar herhaalt Scaliger zijn verzoek.¹⁵⁷

Jean Hurault sieur de Boistaillé wordt ook wel aangeduid als 'Abbé du Breuil et conseiller du roy'. Hij staat ook bekend onder zijn gelatiniseerde naam *Boistallerius* of *I. Huraltus Boestallerius*. Jean Hurault kwam uit een familie van Franse diplomaten en bestuurders.¹⁵⁸

¹⁵⁵ L. Jarry, *Pierre Daniel, avocat au parlement de Paris et les érudits de son temps d'après les documents de la bibliothèque de Berne*. Orléans 1876.

¹⁵⁶ *Correspondence* 1574 07 01 aan Pierre Daniël [UBL BPL 885, pp. 2-3]: 'Aussi je desire estre recommandé bien fort à la bonne grace de Monsieur de Boistailli. Et lui dire, s'il vous plaist, que si je lui puis faire service, qu'il me trouvera tousjours dédié à lui, et pour l'amour de feu Monsieur de Boistailli son pere, et pour sa vertu. Car encores que je ne l'aie veu, si est ce que non tam aversus equos nostra sol iungit ab urbe, que je n'aie oui parler de sa doctrine et vertu.'

¹⁵⁷ *Correspondence* 1574 07 24 aan Pierre Daniel [UBL BPL 885, p. 1]: 'Je n'oublie pas aussi Monsieur De Boistailli, auquel je desire faire service, comme vous lui pourres dire, s'il vous plaist'

¹⁵⁸ Verschillende leden van de familie Hurault bekleedden tijdens het bewind van Catherine de' Medici en Hendrik IV de functie van ambassadeur. Cf. De Lamar Jensen, 'French diplomacy and the Wars of religion' in: *Sixteenth Century Journal* Vol. 5 (1992), pp. 23-46. Voor een beknopt overzicht van de familie Hurault zie: I. de Conihout, 'Jean et André Hurault. Deux frères ambassadeurs à Venise et acquéreurs de livres du Cardinal Grimani' in: *Italique. Poésie italienne de la Renaissance*, 10 (2007), pp. 105-148.

Voor koning Frans I bekleedde hij de functie van ambassadeur in Constantinopel en stond hij daar in contact met Sultan Süleyman I (1494-1566). Hij speelde een belangrijke rol in de jaren 1557 en 1558, in onderhandelingen met het Ottomaanse rijk om zich aan de zijde van Frankrijk te scharen in de Frans-Spaanse oorlogen (ca. 1525-1559). Later, van mei 1561 tot maart 1564 was Jean Hurault ambassadeur in Venetië.¹⁵⁹ In deze stad verzamelde hij het grootste deel van zijn collectie. Hurault legde zich in Venetië, net zoals hij in Constantinopel had gedaan, vooral toe op het verzamelen van Griekse handschriften.¹⁶⁰ Hij verzamelde ook een fraai corpus van Arabische en Hebreeuwse manuscripten. Hiertoe behoorde een dertiende-eeuwse koran en een *Horologion melkite* of *Kitab al-sawa'i*.¹⁶¹ Een voorbeeld van een Hebreeuws manuscript dat hij in Venetië kocht is een *Pentateuch* uit 1330 afkomstig uit Duitsland, die tegenwoordig in de collectie van de Bibliothèque nationale de France is opgenomen.¹⁶²

Zoals menig zestiende-eeuwse boekenverzamelaar maakte Hurault gebruik van verschillende agenten die in zijn opdracht boeken verzamelden, en vertrouwde hij op geleerden die teksten kopieerden. Een van hen was een zekere Zacharias Scordylis uit Kreta.¹⁶³ Ook boekhandelaren als Andreas Dramarius en Nicolas della Torre voorzagen Hurault van boeken en manuscripten. Hurault schakelde ook vaak de diensten in van twee andere boekhandelaren, Vincenzo Lucchino en Camilius Venetus, die beiden in Rome een boekhandel hadden. Zij verzamelden op regelmatige basis boeken voor Groothertog Cosimo I de' Medici (1519-1574) van Toscane. De boeken en manuscripten uit de collectie van Hurault die uiteindelijk bij Scaliger terechtkwamen, zijn alle afkomstig uit Venetië. Hurault kocht het merendeel ervan bij de uit Antwerpen afkomstige drukker Daniel Bomberg. Bomberg runde ruim dertig jaar een drukkerij in Venetië en genoot internationale roem met het drukken van 160 Hebreeuwse werken. Het bijzonderste stuk uit de verzameling van Hurault dat bij Scaliger terechtkwam is ongetwijfeld een omvangrijk manuscript met de Jerusalemse Talmoed of *Talmud Hierosolymitamum*. Het gaat hier immers om het enig overgeleverde exemplaar van deze Talmoed, die bovendien door de Venetiaanse drukker Bomberg als legger voor de gedrukte editie werd gehanteerd. Een ander voorbeeld is een convoluut met een woordenboek op de Talmoed of *Arukh*, waarvan Bomberg in 1531 een

¹⁵⁹ Zie voor de activiteiten van Boistaillé als ambassadeur in Venetië: K.M. Setton, *The Papacy and the Levant (1204-1571)*. Vol. IV: *The Sixteenth Century from Julius III to Pius V*. Philadelphia 1984, pp. 831-834.

¹⁶⁰ De Griekse manuscripten die door Hurault de Boistaillé werden verzameld, zijn beschreven door Zacharias Scordylis. Deze *Catalogus bibliothecae Joannis Boesstallerii [...] graeco sermone exaratus*, is MS 360 in de Bürgerbibliothek van Bern. De inventaris is gepubliceerd door K.W. Müller als *Katalog der griechischen Bibliothek des franzoesischen Gesandten in Venedig Johannes Boistailler*. Rudolfstadt 1852 en in het tijdschrift *Serapeum*, XIX (1885), pp. 161-169. Zie ook: D.F. Jackson, 'The Greek Manuscripts of Jean Hurault de Boistaillé' in: *Studi di Filologia Classica* 97/2 (2004), p. 212 e.v.

¹⁶¹ Niet te verwarren met de gedrukte editie die in 1514 te Fano verscheen. [UBL 976 G 27; zie *Catalogus Fano* 1514].

¹⁶² BnF MS hébreu 48. Een uitgebreide beschrijving van deze *Pentateuch* is te vinden in: G. Sed-Rajna, *Les manuscrits hébreux enluminés de la bibliothèque de France*. Leuven 1994, pp. 196-201.

¹⁶³ Scordylis leverde een collectie van 245 Griekse manuscripten aan Hurault de Boistaillé. Een lijst van deze handschriften (BMMF, n° 744) kwam tot stand rond 1564 en kreeg van Scordylis de titel Πίναξ σὺν θεῷ ἀγίῳ, τῆς βιβλιοθήκης τοῦ ἐνδοξοτάτου κυρίου Ἰωάννου Βοεσταλλερίου, πρεσβευτοῦ Ἑνετίῃσι τοῦ γαληνοτάτου βασιλέως τῶν Γάλλων. Zie: Jackson, 'The Greek manuscripts of Jean Hurault de Boistaillé' 2004, pp. 209-252 (lijst op pp. 212-248). Zie voor de agent in de vroegmoderne tijd: M. Keblusek, 'Profiling the Early Modern Agent' in: H. Cools [et al.], red., *Your Humble Servant. Agents in Early Modern Europe*. Hilversum 2006, pp. 9-15. Voor de rol van de agent in de boekhandel zie: M. Keblusek, *De weg van het boek*. Amsterdam 2004.

gedrukte editie had uitgebracht.¹⁶⁴ Een aantal andere manuscripten en boeken kocht Hurault van twee rabbijnen, Zalman¹⁶⁵ en Samuel.¹⁶⁶ In opdracht van Hurault verwierven agenten ook boeken uit privécollecties of openbare bibliotheken. Zo vinden wij werken in zijn verzameling die oorspronkelijk deel uitmaakten van de *Bibliotheca Marciana*, de bibliotheek van de kerk van San Antonio di Castello en die van het klooster van de heilige Johannes en Paulus de Zanipolo.¹⁶⁷ Enkele agenten deinsden er zelfs niet voor terug om manuscripten uit deze bibliotheken te ontvreemden om hun opdrachtgevers tevreden te houden. Dat blijkt uit eigendomskenmerken in het manuscript met een Hebreeuwse vertaling uit het Arabische origineel van Shem Tov ben Isaak van Tortosa over levensmiddelen en aromatica. Of dat van de *Isagoge* van Porphyrius door Levi ben Gerson (1288-1344).¹⁶⁸

Venetië was in de zestiende eeuw niet alleen het commerciële centrum van luxe goederen en handelswaar; de stad was ook een belangrijke intermediair voor de uitwisseling van kennis en wetenschap tussen het Midden-Oosten en het Westen. Als uitvloeisel hiervan ontwikkelde Venetië zich tot een belangrijke centrum voor de handel in oosterse en Griekse manuscripten. In de vijftiende eeuw vestigden zich veel boekdrukkers in de stad. Zo arriveerde de humanist Aldus Manutius (1449-1515) er in 1494, Zacharias Callierges drukte er tussen 1499 en 1500 een aantal boeken in het Grieks en ook de hierboven vermeldde Bomberg werkte in Venetië. Het mag geen verbazing wekken dat veel van de drukkers zich toelegden op de productie van Griekse en Hebreeuwse boeken.¹⁶⁹ Venetië stond immers bekend als een *Oculus totius occidentis*; een 'Oog van het gehele Westen'.¹⁷⁰ Grote aantallen manuscripten en boeken in het Hebreeuws, Aramees, Syrisch, Arabisch en Grieks werden in deze levendige 'kennishaven' verhandeld. De boekenverzamelaars getroostten zich veel moeite om zoveel mogelijk manuscripten te verzamelen, niet alleen om meer kennis te verwerven, maar ook met het oog op prestige en status. De zeldzaamheid van de manuscripten en de commentaren die aan de teksten werden toegevoegd door belangrijke geleerden, droegen overigens bij aan statusverhoging van de bezitter. Dit zegt wel iets over de beroemdheid die geleerden en hun boeken in deze tijd konden hebben.

¹⁶⁴ Beide manuscripten zijn in de collectie van de UBL: MS Or. 4720 and MS Or. 4722.

¹⁶⁵ S.M. Schiller-Szinessy, *Occasional Notices of Hebrew Manuscripts. Nr. 1: Description of the Leyden Ms. I of the Palestinian Talmud*. Cambridge 1878 en Id. *Catalogue of Hebrew manuscripts*. Cambridge 1876, p. 15. Zie ook de beschrijving van UBL MS Or. 4726 (SCA 9) en UBL MS Or. 4731 (SCA 14) in Witkams *Inventory*.

¹⁶⁶ Volgens de inscriptie: 'Emi a Rabbino Samuele coronato uno Patavij' van Hurault in het exemplaar van Simeon bar Jochai, *Sefer Ha-Zohar*. Cremona 1558-1560. [UBL 875 B 1; zie Catalogus Cremona 1558-1560]. Hurault kocht dit manuscript voor zes *coronatis*. De uit Duitsland afkomstige *Pentateuch* (BnF MS hébreu 48 (*Biblorum hebraïcorum pars primor. Pars altera; paginis & litteris amplissimis*) en BnF hébreu 49 (*Jonathan in Hieremiam*) zijn uit dezelfde bron.

¹⁶⁷ De collectie van kardinaal Bessarion († 1472) bevond zich in de Bibliotheca Marciana te Venetië, die van kardinaal Domenico Grimani (1461-1523) in de bibliotheek van Sant' Antonio di Castello bevond.

¹⁶⁸ MS Or. 4728 (olim MS Grimani 81) en MS Or. 4729. Op f. 61a van het eerste handschrift is de oorspronkelijke herkomst 'Liber D[omini] Grimani Car[dina]lis S. Marci' grondig doorgestreept. Zie: Van der Heide, *Hebrew manuscripts*. 1977, pp. 6-7.

¹⁶⁹ Zie: N.G. Wilson, 'The book trade in Venice ca. 1400-1515'; J. Irigoin, 'Les ambassadeurs à Venise et le commerce des manuscrits grecs dans les années 1540-1550' en L. Vranoussis, 'Les imprimeries vénétiennes et les premiers livres grecs' in: H.G. Beck, [et al.], *Venezia. Centro di mediazione tra oriente e occidente (secoli XV-XVI). Aspetti e problemi*. Florence 1977, pp. 399-415.

¹⁷⁰ Deze benaming van Venetië is afkomstig van de oriëntalist Antoine Galland (1646-1715).

Voor we verder kijken naar de boeken die in Scaligers bibliotheek terechtkwamen, is het van belang om eerst iets meer over de boekencollectie van Jean Hurault de Boistaillé te weten te komen. In 1564 keert hij met zijn collectie vanuit Italië terug naar Frankrijk. Hij blijft in zijn vaderland actief in de diplomatie en overlijdt in 1572 tijdens een missie in Engeland. Hij wordt begraven in Morigny in Normandië.¹⁷¹ Zijn bibliotheek komt in handen van zijn broer André Hurault de Maisse, ook een fervent boekenliefhebber.¹⁷² Hoe lang ze in zijn bezit is gebleven, is niet bekend. De boeken van Jean Hurault duiken later op bij zijn neef Philippe Hurault de Cheverny, abt van Pontlevoy, bisschop van Chartres (1579-1620) en erfgenaam van de bibliotheek van Philippe Hurault de Boistaillé (1528-1599).¹⁷³ Philippe de Cheverny brengt vervolgens de bibliotheek van zijn vader samen met de boeken en manuscripten van zijn neef Jean, waardoor een enorme collectie ontstaat van meer dan 10.000 boeken en 1.255 manuscripten.¹⁷⁴ Philippe sterft in 1620. Het jaar daarop verkopen zijn erfgenamen een gedeelte van de collectie, 403 manuscripten, voor de som van 12.000 francs aan koning Lodewijk XIII (1610-1643), die ze toevoegde aan de Koninklijke Bibliotheek.¹⁷⁵ Het ging om honderddertig manuscripten in het Grieks, elf in het Hebreeuws en Arabisch, 71 in het Latijn en 191 in het Frans en Latijn. Hoogtepunten uit de aankoop zijn een Hebreeuwse *Pentateuch*, een Franse Bijbel uit 1350 en een manuscript van Dante uit 1403. Maar de Griekse manuscripten vormen het meest gewaardeerde deel ervan met als absoluut hoogtepunt een tiende-eeuws *Psalterium* dat nu bekend staat als het *Psautier de Paris*.¹⁷⁶ De manuscripten maken nu alle deel uit van de collectie van de Bibliothèque Nationale in Paris.¹⁷⁷

Over de gedrukte boeken uit de collectie Jean Hurault de Boistaillé wordt met geen woord gerept. Scaliger was toen hij in Frankrijk woonde waarschijnlijk al bekend met de boeken- en handschriftencollectie van de familie Hurault. In de *Scaligerana* zegt hij daarover: 'J'ay veu une belle Bible Hebraïque avec la Massora à Monsieur le Chancelier de Chiverny. Le Duc de Savoye en voulut donner 1200 escus. Les Juifs en estoient bien amoureux. C'estoit une belle Bibliothèque, j'ay vue tous les livres; il y avoit une autre Bible Hebraique avec de

¹⁷¹ Volgens S.M. Schiller-Szinessy overleed Jean Hurault de Boistaillé in 1582 als ambassadeur van Frankrijk in Engeland. Dit is onjuist.

¹⁷² De bibliotheek van Michel de l'Hospital (1505-1573) kwam in de handen van Michel Hurault, seigneur de Bel-Esbat, kanselier van Navarra, een neef van Jean. Michel de l'Hospital was de grootvader (van moederskant) van Michel Hurault. Niet alleen Scaliger maakte gebruik van de bibliotheek van de familie Hurault, ook Ronsard leende Griekse manuscripten uit de familiebibliotheek. Hij roemde Philippe de Cheverny in zijn *Bocage royal* (vol. III, pp. 343-349) en Dorat noemde Philippe 'Unicus doctorum patronus'. Cf. P. de Nolhac, *Ronsard et l'Humanisme*. Parijs 1921, p. 135, noot 3.

¹⁷³ Philippe Hurault de Boistaillé droeg in 1599 de titel *Comte de Cheverny*, Chancelier de France.

¹⁷⁴ C. Jolly, *Histoire des bibliothèques Françaises*. Vol. 2: *Les bibliothèques sous l'Ancien Régime 1530-1789*. Parijs 1988, p. 81.

¹⁷⁵ Vier personen waren betrokken bij de inventarisatie van de bibliotheek: Pierre Dupuy, Nicolas Rigault, Olivier Fontenay en Henri de Sponde. De manuscripten werden ondergebracht in de Koninklijke Bibliotheek door Rigault in zijn functie als bibliothecaris. Zie: A. Paulin Paris, *Les manuscrits Français de la Bibliothèque du Roi*. Vol. VII. Parijs 1848, p. 374; A. Coron, 'The First Libraries. Blois, Fontainebleau, Paris' in: M.-H. Tesnière, (et al), red. *Creating French Culture. Treasures from the Bibliothèque nationale de France*. New Haven, Londen, (1995). De manuscripten zijn beschreven in een inventaris van H. Omont in: *Anciens Inventaires et catalogues de la Bibliothèque nationale*, Parijs 1929, pp. 401-408.

¹⁷⁶ BnF Grec 139. Zie: C. Astruc, 'Les fonds Grecs du Cabinet des Manuscrits de la Bibliothèque Nationale' in: *Byzance et la France médiévale*. Parijs 1958.

¹⁷⁷ L.V. Delisle, *Le cabinet des manuscrits de la Bibliothèque Impériale*. Tome I: Parijs 1868 (reprint 1969), pp. 213-214; S. Balayé, *La Bibliothèque Nationale des origines à 1880*. Genève 1988, p. 60.

grandes annotations en quelque part; elle estoit fort correcte.¹⁷⁸ In de correspondentie van Scaliger komt de naam Hurault echter maar twee keer voor. In Scaligers brieven vinden we geen bewijs dat hij boeken leende uit de collectie of als geschenk kreeg van de familie. Het is opvallend dat in twee handschriften en in één gedrukt boek in Scaligers legaat de naam Hurault zelfs is uitgewist. Dit zou kunnen betekenen dat de werken niet op legale wijze waren verworven maar hierover tasten we in het duister.¹⁷⁹

Degene wiens naam Scaliger hiermee heeft willen zuiveren, is waarschijnlijk zijn vriend Jacques-Auguste De Thou geweest. De families van De Thou en Hurault waren aan elkaar geliërd. Anne de Thou, de zus van Jacques-Auguste, was getrouwd met Philippe Hurault, graaf van Chiverny. De Thou had dus hoogstwaarschijnlijk toegang tot de bibliotheek van Hurault en daarmee de mogelijkheid om verschillende boeken te inspecteren en onder de aandacht van Scaliger te brengen. Er is geen hard bewijs voor, maar uit de inventaris van Dupuy die voor 1593 werd opgesteld, komt naar voren dat Scaliger de Griekse en oosterse manuscripten afkomstig uit de collectie van Hurault, al vóór zijn vertrek naar Leiden in 1593 in zijn bezit had gekregen, wellicht nadat De Thou ze had toegeëigend.¹⁸⁰ Alastair Hamilton heeft aangetoond dat twee manuscripten, namelijk een exemplaar van *Moreh Nevukhim* (*Dalalat al-Chairin* in Hebreeuwse vertaling) van Maimonides (UBL MS Or. 221) en de *Syntaxis mathematica* van Ptolomaeus (MS Or. 4732)) die oorspronkelijk aan Hurault de Boistaillé toebehoorden, nooit deel hebben uitgemaakt van Scaligers legaat maar uit de bibliotheek van Raphelengius afkomstig waren.¹⁸¹

De onduidelijkheid die er rond de manuscripten van Hurault de Boistaillé in de verzameling van Scaliger bestaat, is exemplarisch voor een aantal andere onderdelen. Vaak weten we niet hoe een bepaald manuscript in zijn bibliotheek terecht is gekomen. Ook uit de brieven komt dat zelden naar voren, waarbij in gedachte moet worden gehouden dat een gedeelte van de correspondentie niet is overgeleverd en de bronnen daardoor noodgedwongen zwijgen. We hebben meer zekerheid over de gedrukte boeken, hoewel deze titels in de lijst van Dupuy ontbreken.

¹⁷⁸ P. des Maizeaux, *Scaligerana, Thuana, Derronianana, Phitoeana et Colomesiana*. Amsterdam 1740, p. 235. De auteurs Jean en Nicolas Vassan waren neven van Pierre Pithou.

¹⁷⁹ Zie bijvoorbeeld: UBL 1368 G 8 (Catalogus Brescia 1494) en MS Or. 221. Twee onderzoekers hebben een reconstructie van delen van de bibliotheek van Hurault de Boistaillé opgesteld: M.-P. Laffitte, *Inventaire des manuscrits de la famille Hurault. 26 mai 1622. Edition du texte, concordance et marques de provenance* (Paris BnF, lat. 17174, ff. 2-24) (2010) geeft een overzicht van de Hebreeuwse, Arabische (11 nummers) en de Griekse, Latijnse en Franse manuscripten van Hurault in de BnF. Zie: <http://www.libraria.fr/fr/editions/inventaire-des-mss-de-la-famille-hurault>) en M.-P. Laffitte, 'Une acquisition de la Bibliothèque du roi au XVIIe siècle: les manuscrits de la famille Hurault' in: *Bulletin du bibliophile*, 2008, nr. 1, pp. 42-98. I. de Conihout, voormalig bibliothecaris van de Bibliothèque Mazarine in Parijs doet onderzoek naar de boeken uit de familie Hurault buiten de BnF.

¹⁸⁰ Zie: Appendix A; I. de Conihout, 'Jean et André Hurault. Deux frères ambassadeurs à Venise et acquéreurs de livres du Cardinal Grimani' in: *Italique. Poésie italienne de la Renaissance*. X (2007), p. 116: 'Les huit Ms. hébreux J. H[urault de] B[oistaillé] figurent tous dans l'Inventaire de Scaliger, probablement antérieur à son départ en 1593, conservé dans les papiers des Dupuy (Dupuy 395 f. 178-179). Van der Heide is voorzichtiger wanneer hij stelt 'The list in MS Dupuy may have been compiled whilst Scaliger was still in France'. Van der Heide, *Hebrew Manuscripts*. 1977, p. 10.

¹⁸¹ A. Hamilton, 'Nam tirones sumus'. 1989, pp. 557-591 en A. Hamilton 'Franciscus Raphelengius: the Hebraist and his Manuscripts' in: *De Gulden Passer* 68, 1990, pp. 105-117. Zie de beschrijvingen van UBL MS Or. 221 (Hebr. 96) en MS Or. 4732 (SCA 15) in Witkams *Inventory*.